НАРОДНА АРМІЯ
1 червня, 2017
#22 (5502)

ПРО НОВАЦІЇ У ВІЙСЬКОВІЙ ОСВІТІ ТА СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Наскільки зросло державне замовлення на підготовку військових фахівців і який при цьому конкурс серед абітурієнтів у військових вишах? Коли і які нові факультети й інститути можуть поповнити перелік військових вишів? Які основні завдання реформування системи військової освіти? Роз'яснення по цих та інших актуальних соціальних питаннях, зокрема щодо збільшення розмірів допомоги родинам захисників, а також про виплату компенсації контрактникам за піднайом житла та про інше йшлося під час прямої телефонної лінії в редакції газети «Народна армія» з фахівцями Департаменту військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України стор. 4-5

1 ЧЕРВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

ВОНИ ОБРАЛИ ВІЙСЬКО З ДИТИНСТВА

ПРАВДУ КАЖУТЬ, ЩО ПАТРІОТАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ. ЇХ ВИХОВУЮТЬ, ЗОКРЕМА У НАВЧАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОМУ КОМПЛЕКСІ КИЇВСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ЛІЦЕЮ ІМ. ІВАНА БОГУНА стор. 12-13

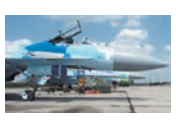
НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ — КОМАНДИР ВЗВОДУ, НИНІ — ЗАСТУПНИК КОМБРИГА «ПО БОЮ»

Коли росіяни загарбали Крим, Валерій Гудзь пішов до військкомату із вимогою: «Мужики, поверніть мене на службу! Піду на будь-яку посаду...» стор. 6

ЛОКАТОРНИКИ СТАЮТЬ МОБІЛЬНІШИМИ

стор. 10

FLANKER: ДРУГЕ ДИХАННЯ

стор. 11

«МОСКІТНИЙ» ФЛОТ — МІЦНИЙ ГОРІШОК ДЛЯ АГРЕСОРА

Створення потужного різнорідного катерного угруповання в складі вітчизняних ВМС може стати ефективним та порівняно недорогим засобом захисту національних інтересів України в Чорноморсько-Азовському басейні стор. 14

ЦЯ ДІВЧИНА НЕ З РОЗПОВІДЕЙ ЗНАЄ ПРО ВІЙНУ…

стор. 16

В ГОСТЯХ У «НА»

ВАСИЛЬ ВІРАСТЮК

стор. 20

НІДЕРЛАНДИ РАТИФІКУВАЛИ УГОДУ ПРО АСОЦІАЦІЮ «УКРАЇНА — ЄС»

ЗА СЛОВАМИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ, НАБУТТЯ ЧИННОСТІ УГОДИ ПРО АСОЦІАЦІЮ, ЗОНА ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ ТА БЕЗВІЗОВИЙ РЕЖИМ З ЄС — ЦЕ НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВІ КРОКИ НА НАШОМУ ШЛЯХУ ДО ОБ'ЄДНАНОЇ ЄВРОПИ

«Ми твердо налаштовані йти до нашої стратегічної мети. Це гарантія нашої свободи, незалежності та територіальної цілісності. Європа — це наш цивілізаційний вибір», — на цьому наголосив Президент України Петро Порошенко у своєму коментарі стосовно рішення Сенату Нідерландів про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, сказано на сайті глави держави

«Шлях до цього виявився довгим і набагато складнішим, ніж ми уявляли собі на старті цього процесу. Чому так сталося? Кремль, уражений хронічною українофобією, капостив нам на кожному кроці. Він використовував усі наявні ресурси: гроші, пропаганду, брехню, інтриги, розвідувальні структури й групи впливу. Йому підігрували антиєвропейські популістські сили всередині Євросоюзу, які використовували наявні бюрократичні зачіпки та витворювали нові. Усе це робилося з єдиною метою — унеможливити ратифікацію угоди, поховати її та, відповідно, зупинити курс України на возз'єднання з нашою європейською родиною.

НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ НІДЕРЛАНДИ ПЕРЕДАДУТЬ РАТИФІКАЦІЙНУ ГРАМОТУ ДО БРЮССЕЛЯ. А ДАЛІ РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ СВОЇМ СПЕЦІАЛЬНИМ РІШЕННЯМ ЗАПУСТИТЬ ВИКОНАННЯ УГОДИ ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС НА ПОВНУ ПРОЕКТНУ ПОТУЖНІСТЬ

Саме возз'єднання, бо історично ми були її частиною… До речі, із часів давньоукраїнського князя Ярослава Мудрого та його доньки-киянки Анни Ярославни, яку буквально вчора Путін намагався на очах усієї Європи викрасти до російської історії.

Усі ви знаєте, що на фініші процес ратифікації пригальмувався в Нідерландах. Історична для нас угода виявилася під реальною загрозою. До останнього моменту вся дипломатична команда країни боролася за те, щоб зірки на європейському небосхилі склалися сприятливо для України. У цьому нас підтримували й нам допомагали наші європейські партнери.

Найближчим часом Нідерланди передадуть ратифікаційну грамоту до Брюсселя. А далі Рада Європейського Союзу своїм спеціальним рішенням запустить виконання Угоди про асоціацію з ЄС на повну проектну потужність», — мовиться в коментарі.

Нідерланди стали останньою країною ЄС, яка ратифікувала Угоду про асоціацію.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ПІДПИСАВ НАКАЗ ПРО ПРИЗОВ НА СТРОКОВУ ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ

Цим наказом визначено умови призову на строкову військову службу офіцерів запасу, які закінчили військові кафедри вищих навчальних закладів України та отримали первинні офіцерські звання. Про це під час брифінгу для представників ЗМІ повідомив начальник Головного управління персоналу — заступник начальника Генерального штабу ЗС України генерал-лейтенант Артур Артеменко.

Він нагадав, що на строкову офіцерську службу можуть бути призвані особи віком до 43 років, які пройшли повний курс військової підготовки за програмою підготовки офіцерів запасу, закінчили військові кафедри, мають вищу освіту не нижче бакалавра і яким присвоєно первинне офіцерське звання.

«Відповідно до наказу Міністерства оборони України № 170 строк військової служби за призовом для осіб офіцерського складу становить 18 місяців», — уточнив він.

Особи, які отримають повістки з військкоматів, зобов'язані у визначений термін прибути на пункти збору для проходження служби. У разі неявки без поважних причин, які мають бути документально підтверджені, громадяни несуть відповідальність у порядку, встановленому законом. Підставою для відкладення призову, відповідно до чинного законодавства, можуть бути сімейні обставини, стан здоров'я, відстрочка може надаватися для здобуття освіти або продовження трудової діяльності.

Генерал-лейтенант Артур Артеменко нагадав, що призовний ресурс офіцерів запасу згаданої категорії лише за останні сім років становить 91 957 осіб. З них на службу буде призвано необхідну для укомплектування первинних офіцерських посад кількість.

Начальник Головного управління персоналу — заступник начальника Генерального штабу ЗС України уточнив, що на посади в частинах, які виконують завдання в АТО, залучаються лише офіцери військової служби за контрактом, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України.

Офіцери військової служби за призовом проходитимуть службу поза межами АТО в пунктах постійної дислокації військових частин та підрозділів.

— Вони (офіцери запасу) також можуть залучатися до служби в АТО, але лише в добровільному порядку і після укладення відповідного контракту, — наголосив генерал-лейтенант Артур Артеменко.

Під час призову офіцерів запасу з числа випускників військових кафедр українських ВНЗ, який здійснюватиметься за наказом Міністра оборони України, громадяни чоловічої та жіночої статі можуть залучатися до служби на рівних умовах.

— Всі — чоловіки й жінки — будуть призиватися на рівних умовах. Хочу зазначити, що жінки довели свою спроможність виконувати завдання, також і в районах проведення АТО, не гірше за чоловіків. Ми пишаємося такими жінками. Тож жінки будуть також залучатися до служби визначеним порядком, — зауважив він, відповідаючи на запитання журналістів.

За даними Головного управління персоналу ГШ ЗС України, станом на кінець травня 2017 року в Збройних Силах України проходять службу понад 23 тисячі військовослужбовців-жінок, з них 3,2 тисячі є офіцерами.

Слід зазначити, що відповідними змінами до наказу Міністерства оборони України від 27.05.2014 № 337 визначено перелік ВОС і штатних посад, на які дозволяється призначати військовослужбовців-жінок: стрільців, снайперів, розвідників, кулеметників, гранатометників, механіків-водіїв, інструкторів з тактичної медицини, навідників, зенітників, техніків, командирів відділень, командирів бойових машин та інших спеціальностей.

ЧЕРГОВІ ВИПРОБУВАННЯ РАКЕТ УКРАЇНСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА БУЛИ УСПІШНИМИ

Українські ракети — ефективна й високоточна зброя, сказав Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов по завершенні чергового, відповідно до графіка, етапу випробувань ракетного озброєння, яке виробляють підприємства українського ОПК.

За випробуваннями спостерігали Президент України Петро Порошенко, Секретар РНБО Олександр Турчинов, Міністр оборони генерал армії України Степан Полторак.

Під час випробувань було здійснено перевірку роботи системи управління ракетами під час наведення та ураження цілей на підвищеній дальності. «Відстань від точки прицілювання до місця влучення становила всього близько 17 метрів, це при тому, що зона ураження подібної ракети — 300 метрів», — повідомив Олександ Турчинов.

Він пояснив, що ракети, які тестували, «зокрема, їхня точність й ефективність ураження та потужність бойової частини, відповідають усім вимогам військових і тим завданням, які вони ставили перед українськими розробниками».

Бойову частину, як і ракету, було вироблено на українських підприємствах.

Секретар РНБО України також нагадав, що нещодавно Кабінет Міністрів України ухвалив Державну програму виробництва українських боєприпасів і Державну цільову програму реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу на період до 2021 року.

«Виконання цих програм забезпечить створення потужної промислової бази для серійного виробництва сучасних ефективних і потужних засобів ураження, озброєння та військової техніки, які будуть надійно захищати нашу країну», — додав Олександр Турчинов.

Президент України подякував головному конструкторові та військовим, які брали участь у випробуваннях. «Вітаю вас із тим, що ракета уразила мішень. Бажаю якнайскорішого її прийняття на озброєння. Це є наш спільний успіх», — сказав Петро Порошенко.

Інф. «НА»

УКРАЇНЦІ — СИЛЬНА НАЦІЯ

У литовському місті Каунас відбувся чемпіонат світу з жиму лежачи. У змаганнях взяли участь понад 160 найсильніших спортсменів світу. Збірну команду України становили майже два десятки важкоатлетів. Успішно виступили на чемпіонаті представники юніорського дивізіону, які посіли почесне третє місце.

Зокрема, бронзову медаль виборола студентка Львівської національної академії ветеринарної медицини і біологічних технологій Юлія Чікаліна, онука спеціального кореспондента «Народної армії» Володимира Чікаліна.

Виступаючи у ваговій категорії до 63 кілограмів, вона вижала штангу в 107,5 кг. Цим видом спорту студентка займається два роки і вперше дебютувала на міжнародних змаганнях. Підготували юнку до чемпіонату світу заслужений тренер України Марія Розсторгуй та Ігор Породійко.

Інф. «НА»

У ПРИЦІЛІ БОЙОВИКІВ — ШКОЛА, ЛІКАРНЯ, ЖИТЛОВІ БУДИНКИ

МИНУЛА НЕДІЛЯ СТАЛА ДЛЯ ЖИТЕЛІВ КРАСНОГОРІВКИ ОДНИМ ІЗ НАЙСТРАШНІШИХ ДНІВ ВІЙНИ

Одного з останніх травневих ранків «рускій мір» знову навідався в Красногорівку, в якій деякі на нього чекають досі. Чекають, вірячи не власним очам, які бачать, звідки летять снаряди, а своєму улюбленому «РосТВ», що вперто стверджує: «У Красногорівці ЗСУ знову обстрілюють себе та інфраструктуру міста»

У неділю, 28 травня, впродовж майже трьох годин із 6.35 бойовики вкотре обстріляли житловий сектор населеного пункту Красногорівка, застосувавши заборонену Мінськими домовленостями зброю великого калібру.

Боєприпаси ворога влучили у відділення неврології та швидкої допомоги Красногорівської районної лікарні, пробили дах місцевої школи № 2 на вулиці Нахімова, через що виникла пожежа. Було пошкоджено житлові будинки на вулицях Маяковського, Бєлінського, Грушевського, Богдана Хмельницького, Чайковського, Каштановій.

За три дні до того проросійські бойовики також обстрілювали Красногорівську районну лікарню, місцевий аграрний технікум і житлові квартали. У лікарні тільки-но встигли вставити вибиті шибки й відновити роботу з надання медичної допомоги населенню, і ось черговий обстріл.

Як розповіли в бригаді, що тримає оборону в цьому районі, за даними розвідки, противник намагався під шумок запустити в Красногорівку ДРГ. Але розвідники не втрачали пильності, тож усі спроби ворога виявилися марними.

— Мені завтра на роботу хоч є куди йти?! — сплеснула руками жінка, яка проходила повз оточену поліцейськими нарядами лікарню.

Коли я з іншими колегами-журналістами під'їхав до постраждалих будинків, в очах їхніх господарів були сльози. Багато хто в розпачі. Молода жінка не плакала, але було видно, що вона шокована тим, що сталося. Виявилося, що молода сім'я ночувала в будинку, коли за п'ятнадцять хвилин на сьому почулися вибухи. Коли господар за 20 хвилин вийшов, то, повернувшись, цілу годину сидів і мовчав.

— Це просто чудо, Бог урятував нас, — стиха промовила жінка. — Пару метрів убік — і нас, і хати не було б…

На подвір'я справді було моторошно дивитися. Замість однієї з господарських будівель, у якій була душова та ще кілька приміщень, залишилася вирва завглибшки в кілька метрів…

— Сто п'ятдесят другий, — прокоментував один із наших військових зі складу української сторони СЦКК. — І, очевидно, не один…

Пожежники з Красногорівки та районного центру, Мар'їнки, прибули оперативно. Пожежу вони гасили до обіду. А військові тим часом допомагали працівникам школи й лікарні розбирати згарища.

— Вибухало тут так, що ми в Мар'їнці чули! — каже один із мар'їнських пожежників.

А другий, уже місцевий, красногорівський, розповідає, як зранку їхав на роботу:

— Метрів за сто від маршрутки снаряд на дорозі розірвався. Думав: усе, «приїхали»…

На щастя, цього разу обійшлося без жертв. Тільки восьмеро жителів міста звернулося по медичну допомогу через отримані внаслідок обстрілу ушкодження.

Олексій ТРИГУБ

Пожежні розрахунки гасять місцеву школу № 2

Ось такої глибини вирва від снаряда 152 мм на приватній садибі мешканців Красногорівки

У ПЕРЕДДЕНЬ ДНЯ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ РОСІЙСЬКІ ТЕРОРИСТИ ОБСТРІЛЯЛИ ДИТЯЧО-ОЗДОРОВЧИЙ ТАБІР

За два дні до початку першої табірної зміни дітей Волноваського району, які мають приїхати до Дитячого оздоровчого центру імені Кості Бабіна, ворог обстріляв село Зелений Гай, в якому розташовано цей дитячий заклад.

Це вже другий обстріл за місяць, перший відбувся 12 травня, тоді від вибухової хвилі постраждали три корпуси. Того разу осколки до будівлі не долетіли. Втім після нещодавнього обстрілу працівники дитячого оздоровчого центру назбирали чимало смертоносних «гостинців». Від осколків та вибухової хвилі постраждало декілька корпусів та адміністративна будівля. Снаряди лягали буквально за 80 метрів від дитячого табору — в полі та лісі.

— Ми щойно закінчили міняти вікна після минулого обстрілу, — говорить завгосп дитячого оздоровчого центру Олександр. — І ось знову, о 2.10 ночі, черговий 20-хвилинний обстріл…

На щастя, ніхто не постраждав.

Олексій ТРИГУБ, із району АТО

ПРО НОВАЦІЇ У ВІЙСЬКОВІЙ ОСВІТІ ТА СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Наскільки зросло державне замовлення на підготовку військових фахівців і який при цьому конкурс серед абітурієнтів у військових вишах? Коли і які нові факультети й інститути можуть поповнити перелік військових вишів? Які основні завдання реформування системи військової освіти? Роз'яснення по цих та інших актуальних соціальних питаннях, зокрема щодо збільшення розмірів допомоги родинам захисників, а також про виплату компенсації контрактникам за піднайом житла та про інше йшлося під час прямої телефонної лінії в редакції газети «Народна армія» з фахівцями Департаменту військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України

Зліва-направо: головний редактор газети «Народна армія» полковник Роман Драпак, старший науковий співробітник Національного університету оборони України ім. Івана Черняховського Олександр Бабенко, тво заступника директора Департаменту військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України Володимир Мартинюк та начальник відділу соціальної політики Сергій Кучеренко

Кореспондент газети «Народна армія»:

— Війна на Сході країни внесла свої корективи майже в усі сфери життя війська. Що саме змінилося в системі підготовки військових кадрів за останні роки і які ще завдання необхідно виконати на продовження реформи військової освіти?

— Навчальні програми з підготовки військових фахівців були переглянуті та вдосконалені з урахуванням досвіду участі в АТО. Нині значно більше часу відводиться на практичні заняття та навчання на полігонах. Більшість практичних занять нині проводяться в польових умовах на бойовій техніці удень та вночі. Завдяки тому, що було виділено достатній фінансовий ресурс, торік вдалося повністю виконати програми з практичної підготовки. До вишів надходить нова техніка, озброєння, сучасні тренажери, лазерні та електронні тири.

Важливим питанням для Збройних Сил України залишається підготовка сержантів. Зокрема в цьому ми використовуємо консультативну допомогу іноземних фахівців із впровадження досвіду підготовки зазначеної категорії військовослужбовців в арміях країн–членів НАТО.

ДЕРЖАВНЕ ЗАМОВЛЕННЯ НА ПІДГОТОВКУ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ ПОРІВНЯНО З 2014 РОКОМ ЗБІЛЬШЕНО МАЙЖЕ ВТРИЧІ

Актуальним є також питання відновлення навчання фахівців інженерного профілю на базі кафедри військової підготовки Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка — з формуванням там факультету військової підготовки. А також підготовка фахівців танкових військ з формуванням у Харкові на базі факультету військової підготовки Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут» Інституту танкових військ зазначеного університету. Відповідний проект постанови уряду вже підготовлено та направлено на міжвідомче погодження. Планами Міноборони передбачено, що урядове рішення щодо утворення цих вишів буде ухвалено вже цього року, а підготовку фахівців планують розпочати у 2018-му.

— На початку АТО гостро постала проблема неукомплектованості первинних офіцерських посад. На скільки збільшено державне замовлення на підготовку військових фахівців?

— Порівняно з 2014 роком державне замовлення було збільшено майже втричі. Але таке рішення дасть результат лише за 4–5 років (коли закінчать навчання абітурієнти 2014 року. — Авт.). Тим часом протягом останніх трьох років ми проводимо дострокові, пришвидшені майже на півроку, випуски офіцерів. Окрім того, з 2015 року поновлено підготовку офіцерів запасу за державним замовленням.

СЕРЕД МОЛОДІ НАЙБІЛЬШОЮ ПОПУЛЯРНІСТЮ КОРИСТУЮТЬСЯ СПЕЦІАЛЬНОСТІ, ЗА ЯКИМИ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ПІДГОТОВКА ОФІЦЕРІВ ВИСОКОМОБІЛЬНИХ ДЕСАНТНИХ ВІЙСЬК, МОРСЬКОЇ ПІХОТИ, А ТАКОЖ КІБЕРЗАХИСТ ТА СПЕЦІАЛЬНОСТІ, ПОВ'ЯЗАНІ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ УПРАВЛІННЯ

Світлана С., мати абітурієнта військового вишу, місто Одеса:

— Які військові спеціальності нині користуються найбільшою популярністю серед молоді? Який на них конкурс?

— Серед молоді найбільшою популярністю користуються спеціальності, за якими здійснюється підготовка офіцерів високомобільних десантних військ, морської піхоти, а також кіберзахист та спеціальності, пов'язані із застосуванням автоматизованих систем управління. Якщо 2014 року конкурс за цими спеціальностями в середньому становив 1–2 особи на місце, то минулого року — до 3,5 осіб, і це при тому, що, нагадаю, державне замовлення значно зросло.

Олександр С., військовослужбовець, учасник АТО, місто Львів:

— Чи змінились підходи до відбору викладацького складу у військових вишах, щоб серед викладачів побільшало офіцерів з реальним бойовим досвідом, які будуть авторитетом для курсантів?

— До 2015 року посади науково-педагогічного складу повинні були обіймати лише ті офіцери, які мають науковий ступінь, вчене звання. Два роки тому внесено зміни до відповідних нормативно-правових актів, згідно з якими зараз дозволяється призначати викладачами військових вишів за результатами конкурсу офіцерів без наукового ступеня — з відповідним рівнем військової освіти та бойовим досвідом в АТО.

Валентин С., місто Львів:

— Чув, що коли курсанта відраховано з вишу за недисциплінованість або за власним бажанням, то він має компенсувати державі витрати за його утримання за всі роки навчання?

— Так. І це стосується не лише курсантів, але й учорашніх випускників військових вишів. Ця норма діє з 2010 року. До Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» було внесено відповідне доповнення в частину 10 статті 25: курсанти в разі дострокового розірвання контракту через небажання продовжувати навчання або через недисциплінованість та в разі відмови від проходження військової служби на посадах осіб офіцерського складу або офіцери, які звільняються з військової служби протягом п'яти років після закінчення вишу, мають відшкодувати державі витрати на їхнє утримання. У разі відмови від добровільного відшкодування витрат таке відшкодування здійснюється у судовому порядку.

Петро М., контрактник, нині проходить службу в районі АТО:

— Уболівав за наш взвод, який нещодавно брав участь у танковому біатлоні НАТО. Шкода, що недостатнє знання іноземної мови забрало в них час на переклад команд та умов завдань. Скільки годин сьогодні відведено на вивчення іноземних мов у військових вишах?

— Минулого року ми перейшли на навчання за новою освітньою програмою, де суттєво збільшено кількість часу на вивчення іноземної мови. У програмах підготовки військових фахівців для вивчення іноземних мов виділено більш ніж 300 годин аудиторних занять за п'ять років навчання.

Тетяна М., військовослужбовець, місто Київ:

— Чи є можливість у військовослужбовців вивчати мову за місцем проходження служби? Було б непогано, якби викладачі іноземної мови приходили до військових частин, приміром, двічі на тиждень, і проводили заняття для охочих підтягнути, скажімо, англійську…

— Наказом Міністерства оборони визначено перелік посад, за якими знання іноземної мови є обов'язковим відповідно до їхніх посадових обов'язків. Для цієї категорії створена система курсової підготовки. На базі всіх вищих військових навчальних закладів і військових навчальних підрозділів вищих навчальних закладів для їхньої підготовки створено центри та курси, де двічі на рік протягом чотирьох місяців проводиться навчання.

Для решти бажаючих свого часу була спроба реалізувати та налагодити саме таку систему, про яку ви запитуєте, — вивчення мови на місцях проходження військової служби, проте виникла серйозна кадрова проблема в наборі науково-педагогічних працівників: філологів — викладачів іноземної мови, які б могли проводити підготовку військових на договірній основі.

Микола М., військовослужбовець, район АТО:

— Чи існує зараз можливість у військовослужбовців дистанційно здобути військову освіту?

— Ні. У системі військової освіти форма дистанційного навчання тільки розгортається. Міністром оборони України затверджено її концепцію, згідно з якою створюватимуться центри дистанційного навчання в Національному університеті оборони України та в інших вишах Міноборони.

Олена, військовослужбовець за контрактом, м. Вінниця:

— Хочу здобути другу вищу освіту, навчаючись заочно. Але мені сказали, що під час служби за першим контрактом це не дозволено. Це правомірно?

— Для контрактників рядового та сержантського складу під час служби за першим контрактом дійсно не передбачена можливість навчання у вишах за рахунок державних коштів. Після підписання другого контракту за дозволом командира — від командира з'єднання і вище — ви маєте право здобути вищу освіту ступеня «бакалавр» за рахунок держави за заочною формою навчання.

Кореспондент газети «Народна армія»:

— У мене запитання до Сергія Кучеренка, начальника відділу соціальної політики Департаменту військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України. Скажіть, будь ласка, які зміни в чинному законодавстві відбулися цього року щодо соціального захисту військовослужбовців та членів їхніх родин?

— Одним із досягнень вважаю значне збільшення розмірів одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті), інвалідності або часткової втрати працездатності без встановлення інвалідності військовослужбовців. Відповідні зміни до статті 16 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» набули чинності 7 травня цього року. Нині у разі загибелі (смерті) військовослужбовця (крім військовослужбовця строкової служби) під час виконання ним обов'язків військової служби або внаслідок захворювання, пов'язаного з виконанням ним обов'язків військової служби членам його сім`ї буде виплачена одноразова грошова допомога у розмірі 750-кратного прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб на 1 січня календарного року. На цей час розмір такої допомоги становить 1,2 млн грн.

Інше проблемне питання, яке вдалося врегулювати лише нещодавно, — надання пільг членам сімей загиблих військовослужбовців без урахування доходу їхніх сімей.

Тривалий час не всі такі сім'ї могли користуватися пільгами, адже їхнє право на пільги залежало від додаткової умови — середньомісячного сукупного доходу сім'ї, який не мав перевищувати величину доходу, що дає право на податкову соціальну пільгу.

З метою врегулювання зазначеного питання Міністр оборони України у 2015 році двічі звертався до Кабінету Міністрів України. Питання було врегульоване в два етапи шляхом внесення відповідних змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»: з 20 лютого 2016 року пільги особам, на яких поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», з числа членів сімей загиблих учасників антитерористичної операції надаються без урахування їхнього доходу, а з 1 липня цього року набуде чинності відповідна норма Закону, якою взагалі буде скасовано норму щодо права на пільги в залежності від доходу членів сім`ї загиблого.

Кореспондент газети «Народна армія»:

— Які законодавчі ініціативи опрацьовуються у Міноборони?

— За пропозицією Генерального штабу ЗС України ми опрацьовуємо зміни до Закону України «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» в частині запровадження виплати грошової компенсації за частину невикористаної основної відпустки. Зміни полягають в тому, щоб дозволити військовослужбовцям використовувати не менше ніж 15 діб основної відпустки, а за решту днів за їхнім бажанням виплачувати грошову компенсацію. На цей час здійснюються необхідні фінансово-економічні розрахунки відповідного законопроекту.

Окрім того, у найближчій перспективі ми плануємо врегулювати питання щодо надання пільг і компенсацій військовослужбовцям та членам їхніх сімей без урахування додаткових умов, пов'язаних з величиною доходу їхніх сімей. Ідеться про безкоштовний проїзд у відпустку, санаторно-курортне лікування та 50-відсоткову знижку плати за користування житлом (квартирної плати) та плати за комунальні послуги.

Віталій С., військовослужбовець контрактної служби, м. Рівне:

— На якій стадії перебуває законопроект щодо виплати компенсації за піднайом житла рядовому, сержантському та старшинському складу військової служби за контрактом?

— Законопроект уже підтримано Комітетом Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони. Сподіваємося, що найближчим часом його ухвалить Верховна Рада України. Додаткова потреба в коштах для його реалізації становить 762 млн грн на рік, із них — 460 млн грн для Міноборони.

Це дуже важлива норма, адже йдеться про створення привабливих умов для вступу громадян на військову службу за контрактом рядового, сержантського та старшинського складу та довготривалого її проходження.

Микола С., військовослужбовець, м. Київ:

— Я знаю, що ви входите до складу комісії по розподілу житла в гарнізонах Збройних Сил. Цікавить ваша думка щодо необхідності реформування системи житлового забезпечення війська.

— На мою думку, в нас діє достатня нормативно-правова база у сфері забезпечення військовослужбовців житлом. У нас банально недостатньо коштів на такі потреби. Пріоритетним напрямом у цій сфері є питання забезпечення житлом членів сімей загиблих військовослужбовців–учасників АТО. На цей час нами опрацьовується питання щодо забезпечення житлом восьми сімей загиблих військовослужбовців.

Бесіду вели Тетяна МОРОЗ,
Андрій ЛИСЕНКО,
Олександр ОЛЕХНОВИЧ

Розмір одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті) або каліцтва військовослужбовців під час виконання обов'язків військової служби

(із розрахунку розміру прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб станом на 1 січня календарного року, у сумі 1600 грн)

У разі загибелі (смерті)	У разі поранення (контузії, травми або каліцтва)	У разі інвалідності
750-кратний (1600 грн х 750) (1,2 млн грн)	у % від 70-кратного (1600 грн х 70)	І група — 400-кратний (640 тис. грн) ІІ група — 300-кратний (480 тис. грн) ІІІ група — 250-кратний (400 тис. грн)

СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ (ПІЛЬГИ) ДЛЯ СІМЕЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ (ПРОПАЛИ БЕЗВІСТИ) АБО ПОМЕРЛИ ВНАСЛІДОК ПОРАНЕННЯ, КОНТУЗІЇ ЧИ КАЛІЦТВА, ОДЕРЖАНИХ ПІД ЧАС ЗАХИСТУ БАТЬКІВЩИНИ, А ТАКОЖ ВНАСЛІДОК ЗАХВОРЮВАННЯ, ПОВ'ЯЗАНОГО З ПЕРЕБУВАННЯМ НА ФРОНТІ

Особам, на яких поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», згідно зі статтею 15 надаються такі пільги:

1) безплатне одержання ліків за рецептами лікарів;

2) безплатне першочергове зубопротезування;

3) безплатне забезпечення санаторно-курортним лікуванням або одержання компенсації вартості самостійного санаторно-курортного лікування;

4) 50-процентна знижка плати за користування житлом (квартирна плата);

5) 50-процентна знижка плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) та скрапленим балонним газом для побутових потреб;

6) 50-процентна знижка вартості палива, в тому числі рідкого, для осіб, які проживають у будинках, що не мають центрального опалення;

7) позачерговий безплатний капітальний ремонт власних житлових будинків і першочерговий поточний ремонт житлових будинків і квартир;

8) користування при виході на пенсію (незалежно від часу виходу на пенсію) чи зміні місця роботи поліклініками та госпіталями, до яких вони були прикріплені за попереднім місцем роботи;

9) щорічне медичне обстеження і диспансеризація із залученням необхідних спеціалістів;

10) першочергове обслуговування в лікувально-профілактичних закладах, аптеках та першочергова госпіталізація;

11) виплата допомоги по тимчасовій непрацездатності в розмірі 100 процентів середньої заробітної плати незалежно від стажу роботи;

12) використання чергової щорічної відпустки у зручний для них час; одержання додаткової відпустки без збереження заробітної плати строком до двох тижнів на рік;

13) переважне право на залишення на роботі при скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці та на працевлаштування в разі ліквідації підприємства, установи, організації;

14) позачергове забезпечення житловою площею осіб, які потребують поліпшення житлових умов;

15) одержання позики на будівництво, реконструкцію або капітальний ремонт житлових будинків і подвірних будівель, приєднання їх до інженерних мереж, комунікацій, а також позики на будівництво або придбання дачних будинків і благоустрій садових ділянок з погашенням її протягом 10 років, починаючи з п'ятого року після закінчення будівництва;

16) першочергове право на вступ до житлово-будівельних (житлових) кооперативів, кооперативів по будівництву та експлуатації колективних гаражів, до садівницьких товариств, на придбання матеріалів для індивідуального будівництва і садових будинків, технічне обслуговування та забезпечення стоянками транспортних засобів;

17) зі сплати податків, зборів, мита та інших платежів до бюджету відповідно до податкового та митного законодавства;

18) позачергове користування всіма послугами зв'язку та позачергове встановлення на пільгових умовах квартирних телефонів (оплата у розмірі 20 процентів від тарифів вартості основних та 50 процентів — додаткових робіт), абонементна плата за користування телефоном встановлюється у розмірі 50 процентів від затверджених тарифів;

19) першочергове обслуговування підприємствами, установами та організаціями служби побуту, громадського харчування, житлово-комунального господарства, міжміського транспорту;

20) позачергове влаштування до закладів соціального захисту населення, а також обслуговування службами соціального захисту населення вдома;

21) вступ поза конкурсом до державних та комунальних вищих навчальних закладів на спеціальності, підготовка за якими здійснюється за рахунок коштів відповідно державного та місцевих бюджетів.

НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ — КОМАНДИР ВЗВОДУ, НИНІ — ЗАСТУПНИК КОМБРИГА «ПО БОЮ»

КОЛИ РОСІЯНИ ЗАГАРБАЛИ КРИМ, ВАЛЕРІЙ ГУДЗЬ ПІШОВ ДО ВІЙСЬККОМАТУ ІЗ ВИМОГОЮ: «МУЖИКИ, ПОВЕРНІТЬ МЕНЕ НА СЛУЖБУ! ПІДУ НА БУДЬ-ЯКУ ПОСАДУ...»

…Бойовики вкотре гатять із великих калібрів майже по всій лінії оборони бригади. Кілька мін та снарядів лягло в житлові квартали Авдіївки. А на наших «нульових» позиціях є поранені, один солдат загинув. Хлопцю було лише двадцять років

Валерій Гудзь

Командиру підрозділу, в якому від кулі снайпера поліг цей юнак, Валерій Гудзь дає окрему гарячкову настанову:

— Бий у відповідь із усього, що маєш! Залий їх вогнем, зажени під землю! А я зараз підключу бригадні засоби!

Зазвичай чоловік стриманий. Така ж бо в нього посада — заступник комбрига «по бою».

— Найболючіше — втрачати людей, — наче виправдовується підполковник за свій емоційний зрив.

Помітивши, що я хочу сказати: «Це ж війна…», він зупиняє мене жестом руки:

— Так, згоден, війни без поранених й загиблих не буває. Я поважаю тільки тих командирів, які думають про максимальну безпеку підлеглих. От ви мене про командира роти Костю розпитували. В нього загинув молодий пацан. Але в мене язик не ворухнеться дорікнути йому жодним словом. Ви ж бачили, як він організовує систему оборони, і як веде бої. Його офіцерська робота просто бездоганна. А ще він дуже порядна людина. Костя після втрати пацана й досі не оговтався, на темну хмару схожий…

Валерій Федорович продовжує тепло розповідати ще про багатьох офіцерів і сержантів, солдатів батальйону, яким він ще торік командував. Він сам їх відбирав на командні та інші посади і навчив воювати…

…1991 рік. Україна набула незалежність. Гудзь — курсант випускного курсу Рязанського вищого повітрянодесантного училища. Валерій прийшов у стройову частину із рапортом на ім'я начальника училища: «Прошу згоди на переведення мене у Збройні Сили України…» Штабний офіцерик зверхньо копилить губу: «Що, в Хохляндії служити хочеш? Та ви ж там без нас загнетесь!.. Валерій себе стримує, й лише спокійно промовляє: «Я — українець...»

ЗАКРИВАВЛЕНИЙ КОМБАТ, ЗАСТРИБНУВШИ НА БРОНЮ, РОЗГОРТАЄ ПІДРОЗДІЛ В АТАКУ, ЯК УРАГАН ЗМІТАЮЧИ БОЙОВИКІВ

Десять років потому. Миколаїв, 79-й парашутно-десантний полк. Армія на очах розвалювалася. Престиж військової служби в суспільстві падав…

В одній із життєвих ситуацій Гудзь заступився за звичайного солдата свого полку, із яким дехто обійшовся вкрай несправедливо. Офіцер був стовідсотково правий. Але у кривдників бійця були впливові покровителі. Майор ВДВ Валерій Гудзь не стерпів несправедливого повороту і вирішив звільнитися в запас.

Деякий час Валерій шукає себе в цивільному житті. І знаходить: йому, майстру спорту із боксу, в рідному місті дають посаду тренера дитячої спортивної школи. Він погоджується, позаяк завжди обожнював займатися з малечею.

Непомітно для себе він підготував у майстри спорту із боксу власного сина. «Він «більший» за мене, — каже заступник комбрига. — У нього 200 переможних боїв. А ще він більше року відвоював на фронті, готується до чергової ротації. Я ним надзвичайно пишаюся. До речі, моя молодша доця зараз подає документи на вступ до військового вишу. Намічається така собі військова династія…»

Коли росіяни загарбали Крим, Валерій Гудзь пішов до військкомату із вимогою: «Мужики, поверніть мене на службу! Піду на будь-яку посаду, бо скоро буде війна!» Сказано — зроблено. І гвардії майор Гудзь пристає на першу ж пропозицію. Та приймає посаду… командира взводу в механізований бригаді.

2014-й рік. Район АТО. Лінія фронту ще не сформувалася. Відразу декілька різних підрозділів із різних бригад підійшли до мосту через невеличку річку й зупинилися. На мості щойно на мінах підірвалися дві бронемашини.

Серед присутніх нема жодного кадрового офіцера. Мобілізовані командири та бійці не мають бойового досвіду. До палаючої техніки підлітає колона тактичної групи, тож Гудзь миттєво орієнтується в ситуації, збирає офіцерів: «З цієї хвилини я — ваш командир. Моє слово — закон! Зараз ви зробите таке…»

За лічені хвилини міст звільнено від пошкоджених машин, техніка підрозділів вишикувана у похідну колону. Він ставить частину своєї бронетехніки в головний похідний дозор та дає всім команду на максимальній швидкості колоною залишити даний район.

Як тільки підрозділи виконали його команду, район мосту накрило море вогню: з території Росії його обстріляли з «Градів»…

2014-го така ситуація неодноразово повторюється. Ротна тактична група Гудзя вийшла в заданий район поблизу російського кордону. Командири підрозділів починають організовувати його оборону за отриманими раніше вказівками. Аж раптом підполковник Гудзь віддає наказ терміново змінити позиції.

Дисципліна у групі залізна: наказ виконується організовано та в шаленому темпі. І щойно колони взводів залишають цю місцину, її повністю накривають розриви реактивних снарядів.

Або таке. Батальйонна тактична група вже комбата Гудзя прямує на зачистку одного із населених пунктів Луганщини. Раптом передова рота потрапляє в засідку.

По роті ведеться шалений вогонь. Підрозділ був із ще не обстріляних. Бронемашини чомусь встали, почали неприцільно відстрілюватися по ворогу. Зупинка роти перетворювала її на мішень…

Вздовж колони біжить закривавлений комбат, якого поранило кулею в голову. Він застрибує на броню однієї з машин, дає накази командирам, приводить до тями панікерів. Нарешті рота розгортається в бойовий порядок та йде в атаку, як ураган змітаючи бойовиків…

Наші дні. Лінія оборони бригади. У бригаді — гості із групи з нагородження наших бійців відзнакою «Народний Герой України». Офіцери, сержанти і солдати частини на різних бойових позиціях, не змовляючись, просять волонтерів нагородити саме Валерія Федоровича. І чують відповідь: «Ми відзначаємо справжніх героїв!».

І тоді волонтерам розповідають про його бої, які організував та успішно провів. Значною мірою завдяки його командирському таланту була виправлена передова лінія оборони бригади. І тепер підрозділи мають позиції, які дозволяють частині тримати ворога під контролем, наче у зашморгу. Ворог зазнав і продовжує зазнавати чималих втрат, за що бойовики назвали його чорним комбатом. А головне — він урятував від вірної загибелі багатьох бійців…

Сьогодні підполковник Валерій Гудзь — кавалер ордена «Народний Герой України»

Віктор ШЕВЧЕНКО

ПОЇЗД «ДНІПРО — ОДЕСА»: ТЕ, ЩО СТАЛОСЯ ЦІЄЇ НОЧІ, Я ПАМ'ЯТАТИМУ ВСЕ СВОЄ ЖИТТЯ,

АБО ВРАЖЕННЯ НАШОГО СПІВВІТЧИЗНИКА ВІД ОДНІЄЇ ПОЇЗДКИ

Пишу з поїзда «Дніпро — Одеса». За вікном — ніч. Зі мною в купе їде хлопець мого віку, боєць з АТО. Сором'язливий хлопець, заходячи, вибачився, що одяг пропах димом. Такий собі подих війни…

Він видавався стомленим, заснув першим. Знаєте, він говорить уві сні. Ні, я неправильно висловився, він скрикує уві сні. І це страшно.

Страшно те, як і що він скрикує. Від сором'язливого хлопця не залишилося й сліду. У його сні триває бій. Хочеться стиснутися й сховатися від цих коротких пронизливих фраз. Страшно навіть уявити, що йому довелося бачити в реальності та що зараз відбувається в його сні.

Для мене цей страх — усього на одну ніч. Для нього — на все життя. Клубок у горлі через безсилля що-небудь змінити. Соромно, що між нашими реальностями — прірва.

Я зараз, напевно, уперше по-справжньому зрозумів значення фрази «захисник Батьківщини». Як же ми зобов'язані цим хлопцям за наш солодкий сон…

Нехай навіки не знають спокою ні на цьому світі, ні на тому ті, що винні в цій війні. Нехай якнайскоріше це все закінчиться…

Facebook, травень 2017 року

«Я СКАРЖИЛАСЯ, ЩО НОГА ЗАНІМІЛА, А ВИЯВИЛОСЬ — ЇЇ ВЖЕ НЕМАЄ...»

Допомогти Ользі фінансово можна, надіславши кошти на карту її коханого, який постійно перебуває поряд із нею. «ПриватБанк» 5168 7572 5577 2701 Олексій Бенда

ФРОНТОВИЙ КУХАР ОЛЬГА ТАРАСЕВИЧ, ПОПРИ АМПУТАЦІЮ КІНЦІВКИ, НЕ ВТРАЧАЄ ОПТИМІЗМУ І МРІЄ ПРО СУЧАСНИЙ ПРОТЕЗ, ЩО ДАСТЬ ЗМОГУ ХОДИТИ, БІГАТИ І ПРОСТО ЖИТИ...

— Щось я так втомилася... Мені хоча б один вихідний, — просить фронтовий кухар у ротного.
— А годувати нас хто буде? Ми ж без фірмового плову не зможемо!
— Я ж день у день працюю. От у цю п'ятницю відпочину, а потім — з новими силами...
— Ці вже мені дівчата... Вмовила!

П'ятниця 12 травня старшого солдата механізованої бригади Ольги Тарасевич нагадувала вихідний звичайної молодої жінки, якій щойно виповнилось 25. Вона неквапливо зробила макіяж, зачіску, манікюр. Нарешті має час для себе! У піднесеному настрої пішла у місто, зайшла до кафе, замовила піцу і ледь не вперше в житті дозволила собі купити дорогу, але красиву блузку...

— Олю, що на вечерю? — зателефонували побратими.

— Не діставайте! У мене заслужений вихідний!

Увечері вона за кількасот метрів від ворожих позицій під уже звичний акомпанемент пострілів і вибухів розмовляла з нареченим, гранатометником тієї ж бригади, про життя і кохання. Вони дивились один на одного і були щасливі... А вже за добу молода жінка втратить ногу і лише дивом виживе. Тож тепер їй здається, що та безтурботна п'ятниця тривала цілу вічність. Вічність, яка могла обірватися.

Неділя 14 травня. 5:44 ранку. Околиці Авдіївки. Ольга прокинулась від гупання. «Ніби, далеко», — подумала вона. Та й хлопці не біжать будити, отже все гаразд. Тож вирішила ще поспати.

За кілька хвилин поряд із кімнатою прогримів вибух, потужною хвилею відкинуло ліжко, вибило вікно. Жінка спробувала відкрити заспані очі, але тут же їх заплющила, намагаючись хоч на мить уявити, що це страшний сон.

— Я вскочила, хотіла вибігти, але ліжко заблокувало прохід. Почала кричати, кликати хлопців на допомогу... І тут почула другий приліт міни, впала на землю... Я в деталях бачила, як вона вибухнула, перед очима були жовті, чорні спалахи, по ногах пройшов жар, стало нестерпно боляче. Я відключилася. Мені здавалося, що надовго. Хлопці кажуть — на секунди. Прийшла до тями під вигуки: «Олю, ти жива? Бігом сюди!» А як бігти? Намагалась якось вилізти. Досі не розумію, як це вдалося. Хлопець, який допоміг вибратись, одразу ж гукнув, щоб несли джгути. Тоді вже розуміла, що ситуація серйозна, переляком не відбудуся. Тим часом нас продовжували «накривати», тож джгут мені накладали вже у підвалі.

Добре, що я останні кілька тижнів сиділа на кефірі та фруктах. Ніби готувалась, аби мене на руках носили. Схудла, — намагається жартувати молода жінка, хоч і розуміє, що сьогодні для неї могло і не настати. — Пам'ятаю, як страшенно хотілося пити, а санітар дозволяв лише кілька ковтків зробити. Він розумів, що скоро мені робитимуть наркоз. Якщо чесно, то хлопці були налякані ще більше за мене. Розмовляю з ними, а вони очі відвертають. Кажу: «Нога болить. Що з нею? Я її не відчуваю!» А вони лише: «Все добре, ти тримайся».

Прийшла до тями Ольга вже в Покровську. З численними крапельницями, поставленим зондом, трубкою в роті. Жива, але з ампутованою кінцівкою.

ВДОМА НА ОЛЬГУ ЧЕКАЄ МАЛЕНЬКИЙ СИН І П'ЯТЕРО МОЛОДШИХ СЕСТЕР ТА БРАТІВ. ОДИН БРАТ ВОЮЄ У ЗАЙЦЕВОМУ

— Прокинулась і кажу: «Нога дуже заніміла. Поправте її». А мені у відповідь: «Тримайся, ти її втратила». Показали, що зробили ампутацію. Льоша вже мчав до мене. Коли все трапилося, він був на позиції, довго не міг додзвонитись, аж поки друзі не сказали, що зі мною... Зараз він ні на хвилину не відходить від мене, підтримує, балує. Сміємося, жартуємо, тож коханий швидко дійшов висновку, що на інваліда в депресії я не схожа. Цікаво, що Олексій привіз мені зовсім не ушкоджений мобільний. Під час вибуху на нього впав ноутбук, який «героїчно врятував» телефон.

Про ці трагічні події жінка розповідає не надто охоче, а от про фронтову кухню, здається, може говорити годинами. Фірмовий плов, кораблики з картоплі, шашлик та ароматна кава — Оля щодень намагалася запропонувати бійцям щось новеньке і смачненьке. Каже, що навіть з військової тушонки можна приготувати такі страви, що пальчики оближеш. До того ж готувати на велику кількість людей Ользі не звикати, адже в її батьків — семеро дітей, вона — найстарша. Та ще й синочка маленького має.

— Чесно кажучи, де десять людей, там і більше, тож я практично не помітила різниці. Цікаво, що коли тільки збиралася підписувати контракт, брат мене відмовляв. Казав: "Навіщо тобі та армія? Куди ти лізеш?» Та коли зібрала документи і поїхала на навчання, він кардинально змінив думку: «Сестра пішла, а я вдома сидітиму?» Зараз брату 22, він — у Зайцевому, це вже не молодший братик, а хоробрий воїн. Хвилююся за нього. На жаль, за місяці на фронті втратила багатьох друзів. Дуже важко було, коли загинув Андрій Кизило. Ми ввечері сміялися, пили каву, розмовляли, все було спокійно, а потім... Це дуже важко... Що цікаво, за себе я взагалі ніколи не хвилювалася, хоч і розуміла, що будь-якої миті може прилетіти...

Поки що медики обережні в прогнозах. Та Ольга вже намагається стояти, хоч і на одній нозі, мріє про якийсь суперсучасний протез, що дасть змогу ходити, бігати, і просто жити…

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ТАНКІСТ ЛИШЕ ЧЕРЕЗ ПІВТОРА РОКУ ДІЗНАВСЯ, ЩО В ЙОГО ОБЛИЧЧІ ЗАСТРЯГЛА КУЛЯ

— Це сталося 2014 року під Іловайськом, я туди потрапив десь за два тижні до виходу наших військ. Ми виходили колоною з оточення, по танку влучили з ПТУРа, він загорівся. На щастя, весь екіпаж встиг залишити палаючу машину, — каже Юрій.

Військовослужбовець згадує, що все навкруги палало, свистіли кулі, розривалися снаряди. Здавалося, що ворог веде стрільбу відразу з усіх напрямків.

— Колона пішла, а ми залишилися. Було зрозуміло, що сидіти на місці не можна, почали рухатися короткими перебіжками по слідах нашої техніки. І якоїсь миті, вже чітко не пам'ятаю, отримав кулю в обличчя. Це вже зараз знаю, що то була куля, а тоді просто відчув сильний удар. Потекла кров, я був напівпритомний. Потім все відбувалося, як у тумані, — згадує молодий сержант.

Ямочка на лівій щоці Юрія — це не поцілунок янгола, як здавна заведено вважати, а шрам від кулі

«Це наче швидко вмикати та вимикати телевізор», — так характеризує тодішній свій стан Юрій. Він каже, що прийшов до тями вже в полоні. Там йому медичну допомогу не надали, постійно перевозили з місця на місце із зав'язаними очима, а на третій день обміняли. Вже у шпиталі хлопцю надали необхідну лікарську допомогу.

— У Дніпрі під час огляду лікар сказала, що відчуває, ніби в обличчі щось є, зробили рентген, але він нічого не виявив, — говорить Юрій. — Вже через півтора року мені пояснили, що куля застрягла під лицьовою кісткою, тому апарат її й не виявив. Я ж після одужання повернувся у стрій, і лише через вісімнадцять місяців дізнався, що весь цей час носив у собі такий «подарунок».

Варто сказати, що Юра до війська потрапив в межах першої хвилі мобілізації. Після поранення та полону він не опустив руки, а навпаки, вирішив продовжувати боротьбу і повернувся до Збройних Сил України вже контрактником. Нині військовослужбовець є командиром танка і служить в одному з кращих танкових батальйонів української армії.

— Взимку минулого року місце, куди влучила куля, почало свербіти, було невеличке запалення, — пригадує військовий. — Одного разу хлопці мені кажуть: «У тебе щось блищить на обличчі». Я пішов до дзеркала і побачив, що крізь шкіру почав виглядати шматочок металу. Наш лікар подивився і тут же обережно витягнув серцевину від кулі калібру 5,45 мм.

Сьогодні всі рани Юрія загоїлися. Танкіст знову у строю, його екіпаж готовий будь-якої миті знову піти в бій.

Олександр ЗАВТОНОВ

Артилерійський підрозділ бригади (САУ 2С1 «Гвоздика»)

ЯК «БОГИ ВІЙНИ» ДОПОМОГЛИ ВІДСТОЯТИ МАР'ЇНКУ

ДВА РОКИ ТОМУ В ПЕРШИХ ЧИСЛАХ ЧЕРВНЯ УКРАЇНСЬКІ ВОЇНИ ВІДБИЛИ ДОБРЕ СПЛАНОВАНУ АТАКУ ВОРОГА НА ЦЕЙ ВАЖЛИВИЙ НАСЕЛЕНИЙ ПУНКТ

Наші підрозділи, які тримали оборону в тому районі, не просто зіпсували плани бойовиків, а й з військової точки зору показали майже бездоганну роботу, завдавши противникові серйозних утрат у живій силі й техніці.
На жаль, тоді, під час оборони Мар'їнки, що тривала 3–4 червня, троє наших бійців загинули, 38 було поранено. Але втрати окупантів були непорівнянно більшими: 24 «200-х», 91 «300-й»!

Слід відзначити, що ключову роль у тому запеклому бойовому протистоянні зіграла наша артилерія, завдяки професійній роботі якої своєчасно було поставлено щільний вогневий заслін на шляху просування бронетехніки та піхоти окупантів у глиб нашої території. До речі, у разі успішної атаки ворога він міг би здійснити прорив у район Курахового з перспективою подальшого просування, але залишився там, звідки прийшов.

На той час заступник командира артилерійського підрозділу ОМБР, згадуючи про ті події, розповів, що бойові дії розпочалися ще вночі 2 червня, коли наші передові позиції в Мар'їнці й Красногорівці бойовики раптово обстріляли зі ствольної артилерії.

— Щільність вогню була дуже високою. На відміну від минулих днів, ворожа артилерія діяла одночасно з кількох напрямків. Тому одразу стало зрозуміло, що за цими діями криється не звичайний провокаційний обстріл. Уже на світанку наші припущення підтвердилися. О четвертій годині тридцять хвилин ранку бойовики вдарили по розташуванню наших артилерійських обслуг у глибині оборони з артилерії потужніших калібрів — 152 мм і БМ-21 «Град». Противник намагався знищити артилерію бригади й в такий спосіб позбавити піхоту вогневої підтримки, — розповів офіцер.

Утім реалізувати свої задуми ворогові не вдалося. За великим рахунком його вогневі удари виявилися неефективними. Так, постраждала інфраструктура, але добре укриті й замасковані озброєння та боєкомплект навіть не потрапили в зону ураження. А ще, ведучи масований вогонь, окупанти, так би мовити, спрацювали й на нашу користь, «засвітивши» свої позиції.

— Річ у тім, що вся артилерія бригади на той час «сиділа» на одному каналі зв'язку, — каже командир артилерійського підрозділу. — Батарея управління артилерійської розвідки бригади фіксувала координати цілей уздовж усієї лінії розмежування, засікаючи, звідки та якими засобами ведуть вогонь. Звісно, що цю інформацію негайно передавали в командний пункт бригади. Координати виявлених цілей вносили в планшети командирів батарей артилерійських дивізіонів. Завдяки цьому з перших хвилин наступу противника вся його активна артилерія — САУ, гаубиці, міномети й танки — постійно була під нашим прицілом.

Зрештою, коли з командного пункту отримали наказ відкрити вогонь, командири на місцях не більше як за дві-три хвилини звірили й скорегували зазначені координати та віддали команду на ураження ворожих цілей.

РОСІЙСЬКІ ТЕРОРИСТИ ОПИНИЛИСЯ В ПОДВІЙНОМУ ВОГНЕВОМУ КІЛЬЦІ. ВОНИ Й ГАДКИ НЕ МАЛИ, ЩО, ВИЙШОВШИ З-ПІД ВОГНЮ НА ПІДСТУПАХ ДО МАР'ЇНКИ, ЗНОВУ ПОТРАПЛЯТЬ ПІД ЩІЛЬНИЙ ВОГОНЬ АРТИЛЕРІЇ ВЖЕ НА НАШИХ ПЕРЕДОВИХ ПОЗИЦІЯХ. ПРОСУВАТИСЯ ВПЕРЕД ЇМ НЕ ДАВАЛИ, ЗАЛИШАТИСЬ НА МІСЦІ ВОНИ НЕ МОГЛИ...

— Перші залпи нашої артилерії виявилися дуже влучними, — пригадує один із військовослужбовців артдивізіону. — Того дня я перебував у 9-поверховій будівлі на північній околиці Красногорівки, виконуючи обов'язки спостерігача та корегувальника вогню. Так сталося, що три наші батареї САУ «Гвоздика» калібром 122 мм одночасно накрили вогнем артилерію бойовиків під час їхнього виходу на нові позиції. Я бачив величезні клуби диму й вогню в районі «приходів» снарядів наших САУ, паніку російських окупантів, те, як рвався їхній боєкомплект і горіла техніка в місцях її скупчення.

Про те, що наші «боги війни» спрацювали дуже вдало, підтвердили дані радіоперехоплення та неодноразові запити командування «ДНР» на нашу адресу з проханням припинити вогонь. Серія телефонних дзвінків у лікувальні заклади Донецька також підтвердила, що медперсонал міста найближчі тижні працюватиме з великим навантаженням через надходження великої кількості поранених бойовиків.

Навчені досвідом Іловайська й Дебальцевого, українські військові не дали змоги окупантам скористатися перервою для перегрупування. Артилерія бригади продовжувала знищувати ворога.

Проте окупанти не припиняли спроб захопити Мар'їнку. Їхні мобільні групи під прикриттям мінометного вогню атакували українські позиції з північного сходу, але й цього разу невдало. Щоб не допустити прориву цих груп у тил наших взводних опорних пунктів, було вирішено відвести кілька підрозділів у глибину оборони та, дочекавшись, коли основні сили противника зайдуть на залишені нами позиції, накрити їх вогнем артилерії.

До речі, за даними української розвідки, у прориві нашої оборони брали участь не лише підрозділи так званої «ДНР», а й кадрові військові російської армії. І, як і зазвичай, вогнем ствольної артилерії керували не донецькі «металурги» та «шахтарі», а офіцери РФ, за плечима яких — досвід участі у війнах у Чечні та Грузії.

Згодом була друга фаза бою з відбиття атаки бойовиків під Мар'їнкою. І знову вирішальне слово тут залишилося за нашою артилерією. Коли проросійські бойовики зайшли на залишені нами окремі позиції, а російські тележурналісти поспішили заявити, що Мар'їнку взято під їхній контроль, наші артилеристи знову нагадали про себе. Ефект був приголомшливим. Російські терористи опинилися в подвійному вогневому кільці. Вони й гадки не мали, що, вийшовши з-під вогню на підступах до Мар'їнки, знову потраплять під щільний вогонь артилерії вже на наших передових позиціях. Просуватися вперед їм не давали, залишатись на місці вони не могли. Тож, зазнавши значних втрат, бойовики змушені були повернутися на вихідні позиції, так і не виконавши свого головного завдання. Крім того, наші бійці на «плечах» противника, який відступав, не тільки повернули залишені позиції, а й захопили кілька ворожих.

Тоді, у червні 2015-го, під Мар'їнкою запорукою успішних дій нашої артилерії стало вміле керування вогнем, злагоджені дії артобслуг і, звісно, правильне визначення цілевказівок. А ще додам, що безпосередньо під час бою українські військові активно застосовували метеостанції для визначення метрологічних показників, які обов'язково використовували, коли обробляли дані на планшетах. Ці пристрої та програмне забезпечення до них отримали артилерійські підрозділи бригади від волонтерської організації «Армія SOS». Така допомога була дуже важливою для військовослужбовців, і вони вдячні небайдужим співвітчизникам за підтримку. Також під час бойових дій у Мар'їнці артилеристи використовували контрбатарейні системи, призначені для виявлення та відстеження пострілів артилерії, а також для визначення її калібру за допомогою фіксації звуків.

Олександр КІНДСФАТЕР

ВОНИ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ

Підполковник запасу Едуард Пісоцький тричі звертався до військкомату з проханням взяти його добровольцем на фронт. І таки добився свого. Воює з серпня 2014 року

«Штірліц» — такий позивний цього офіцера. Та він не розвідник, а заступник командира по роботі з особовим складом

У душі «Поет», а за обов'язками — тво головного сержанта взводу десантно-штурмової роти

Його позивний «52». Це не просто число, це розмір взуття військового. Для 20-річного кулеметника Максима Шайдулова, великої і мужньої людини, війна стала справжньою школою життя і випробуванням на міцність

Комбат Віктор Сикоза на війні фактично з самого початку. Свого часу виводив свою роту з Перевального в Криму. А зараз його підрозділ тримає оборону на одній з ділянок маріупольського напрямку

Вдома на «Ельвіна» чекає вагітна дружина. Саме заради коханої і майбутньої дитини він тут — на передовій

Старшому матросу Миколі Сінченку всього 18 років, а на війні він вже більше року. У боях під Маріуполем пройшов справжню перевірку на стійкість і мужність. Після важкого поранення повернувся в стрій на передову

Старшина Ігор Порошин у 2014 році звільняв своє рідне місто Рубіжне Луганської області, а зараз у складі механізованої бригади тримає оборону на одній з ділянок маріупольського напрямку

Гранатометник матрос Руслан Пиріг був двічі поранений в одному бою, але після госпіталю одразу повернувся на передову до своїх побратимів

ЛОКАТОРНИКИ СТАЮТЬ МОБІЛЬНІШИМИ

ЦЕ ПИТАННЯ БОЙОВИХ СПРОМОЖНОСТЕЙ РАДІОТЕХНІЧНИХ ВІЙСЬК У СУЧАСНИХ РЕАЛЬНИХ БОЙОВИХ УМОВАХ. ПІДВИЩИТИ МАНЕВРОВІСТЬ ЇМ УДАЄТЬСЯ ПЕРЕДУСІМ ЗАВДЯКИ ОНОВЛЕННЮ ПАРКУ ТЕХНІКИ

Один із підрозділів РТВ здійснює марш під час тактичних навчань

79К6 «Пелікан» (експортний варіант — 80К6) — трикоординатна радіолокаційна станція колового огляду виробництва НВК «Іскра» (м. Запоріжжя). Її призначено для роботи в умовах наявності перешкод природного й навмисного типу. Можна застосовувати в протиповітряній обороні, для видачі даних про ціль на зенітно-ракетний комплекс, а також як інформаційну ланку в справі гарантування безпеки польотів. Ця РЛС має координатні й трасові виходи, працює автономно або в складі регіональних і національних автоматизованих систем управління (АСУ). Усю апаратуру цієї РЛС розміщено на базі одного автомобіля.

Поява в українській армії РЛС 79К6 дала змогу автономно застосовувати зенітні ракетні дивізіони С-300ПТ (ПС). За основними тактико-технічними характеристиками РЛС 79К6 не поступається зарубіжним аналогам, а її вартість щонайменше вдвічі менша за вартість відомих зразків, наприклад РЛС AN/TPS-117 виробництва компанії Northrop Grumman.

Наявні модифікації РЛС

- 79К6 — базовий варіант;
- 80К6 — експортний варіант 79К6 (кут огляду — 35 градусів), установлений на двох машинах КрАЗ-6446 (час розгортання РЛС становить 30 хвилин);
- 80К6Т — варіант 80К6, розміщений на двох автомобільних причепах (час розгортання РСЛ — 20 хвилин);
- 80К6М — модернізований експортний варіант 80К6, представлений 2013 року (кут огляду — 55 градусів), установлений на одному автомобільному шасі МЗКТ підвищеної прохідності (час розгортання РЛС — 6 хвилин);
- 80К6К1 — варіант станції 80К6, установлений на двох вантажівках КрАЗ-6322 (демонстраційний комплекс уперше представлено 30 вересня 2014 року на ХІ Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека-2014»). Час розгортання РЛС становить 6 хвилин, інструментальна дальність дії — 400 км.

Основні тактико-технічні характеристики РЛС 79К6	
Максимальна дальність виявлення цілі	400 км
Дальність виявлення цілі на висоті польоту:	
100 м	40 км
1000 м	110 км
10–30 км	300–350 км

Основні ТТХ експортного варіанта РЛС 80К6	
Робочий діапазон частот	S
Максимальні межі роботи радіолокатора:	
за дальністю, км	400
за азимутом, град.	360
за кутом місця, град.	0… 35, 55
за висотою, км	40

Лише протягом минулого, 2016 року, понад 40 підрозділів радіотехнічних військ (РТВ) Повітряних Сил ЗС України здійснили, виконуючи або навчально-бойові, або реальні бойові завдання, маневр і перебазування визначеними силами та засобами на запасні або нові позиції. Про це повідомив нашій газеті начальник радіотехнічних військ генерал-майор Сергій Вишневський

Безперечно, це красномовне свідчення, того факту, що, дійсно, останнім часом рівень бойових спроможностей чатових українського неба (зокрема таких немаловажних факторів, як їхня мобільність та оперативність) суттєво зріс.

За словами генерал-майора Сергія Вишневського, українським РТВ під час виконання завдання з протидії гібридній агресії сусідньої країни, удалося протягом достатньо короткого проміжку часу суттєво наростити зусилля на східному, південно-східному, південному та північно-східному напрямках, розгорнувши там додаткові сили та засоби. Водночас низка підрозділів РТВ здійснила багатокілометрові марші як самостійно, так і залізничним транспортом або взагалі — комбінованим способом.

Насамперед це стосувалося району АТО, де локаторникам довелося дуже швидко здійснити реальний маневр, облаштувати за короткий час нові позиції й почати видавати на відповідні визначені командні пункти й пункти управління бойову інформацію про ситуацію в повітряному просторі в районі АТО. За словами генерал-майора Сергія Вишневського, нині на всіх загрозливих напрямках створено відповідне угруповання РТВ.

Загалом рівень мобільності підрозділів радіотехнічних військ, який, до речі, є одним із ключових показників бойових спроможностей РТВ, протягом останніх двох-трьох років постійно зростає одночасно в кількох напрямках. Як у сенсі оснащення РТВ відповідними зразками автотранспорту, озброєння та військової техніки (ОВТ) з відповідними тактико-технічними характеристиками (маються на увазі терміни згортання-розгортання з похідного положення в бойове й навпаки), так і в сенсі набуття локаторниками твердих навичок і вмінь у здійсненні практичного маневру та експлуатації цих нових зразків ОВТ.

Наприклад, торік в РТВ успішно випробували високомобільну трикоординатну радіолокаційну станцію з фазованою антенною решіткою (ФАР) «Пелікан». Відбулося це під час навчань «Рубіж-2016». Тестував новітню радіолокаційну станцію (РЛС) один із радіотехнічних батальйонів бригади радіотехнічних військ повітряного командування «Південь».

За повідомленнями командування РТВ, цю новітню вітчизняну радіолокаційну станцію випробували в умовах, максимально наближених до бойових, із повним навантаженням. Наприклад, бойова обслуга РЛС «Пелікан» у складі визначеного підрозділу здійснила марш майже на 120 км, налаштувала станцію вже на новій позиції, відпрацювала видачу інформації про повітряну обстановку на визначений КП, зокрема в умовах застосування противником перешкод, і практично відпрацювала розгортання й згортання станції. За відгуками як командування підрозділу, так і військовиків, які працювали під час навчань на цій РЛС, станція їм сподобалася. Адже вона успішно впоралась зі всіма завданнями, продемонструвавши достатньо високі тактико-технічні характеристики, які заявив виробник.

ТОРІК В РТВ УСПІШНО ВИПРОБУВАЛИ ВИСОКОМОБІЛЬНУ ТРИКООРДИНАТНУ РАДІОЛОКАЦІЙНУ СТАНЦІЮ З ФАЗОВАНОЮ АНТЕННОЮ РЕШІТКОЮ «ПЕЛІКАН»

Важливим фактором суттєвого підвищення рівня мобільності підрозділів РТВ також є формування в локаторників сталих навичок дій «у відриві» від пунктів постійної дислокації, у бойових умовах. Наприклад, у повітряному командуванні «Захід» Повітряних Сил протягом минулого року було здійснено низку командно-штабних навчань із підрозділами радіотехнічних військ, які було спрямовано на відпрацювання саме питань мобільності РТВ. І що показово, підрозділи радіотехнічної бригади цього командування, задіяні в навчанні, відпрацьовували навчально-бойові питання не в «статичному» положенні, як це було ще кілька років тому, коли вони позначали здійснення маневру, образно кажучи, прапорцями, а шляхом практичних дій — із реальним виходом техніки у визначені райони, розгортанням підрозділів на нових позиціях і напрямках.

Показово, що тренування було організовано й здійснено як за тематикою, так і за професійним змістом максимально реалістично. Локаторники під час тренувань відпрацювали питання організації повітряної розвідки на новому напрямку та практичний вихід мобільних підрозділів на позиції бойового призначення. Також достатньо предметно локаторники відпрацювали безпосередньо в районі бойових дій такі характерні для них, пов'язані з мобільним типом їхніх дій питання, як здійснення наземної розвідки в місцях зосередження та на ділянках прориву противника, наземну оборону власних позицій тощо.

Така активізація дій із нарощування спроможностей РТВ стосовно їхньої мобільності вже позитивно відображається на їхніх загальних бойових можливостях. Наприклад, в одній з окремих радіолокаційних рот РТВ, яка розташувалася в одному з прикордонних регіонів нашої країни і в якій командиром капітан Максим Голован, мені розповіли про те, як цей порівняно невеликий підрозділ, що несе постійне бойове чергування в системі ППО країни, зміг виділити в склад угруповання АТО один зі своїх мобільних радіолокаційних взводів.

За словами заступника командира підрозділу з озброєння старшого лейтенанта Сергія Черненка, взвод цілком успішно здійснив марш у район свого бойового призначення (практично через територію всієї країни, із заходу на схід), швидко розгорнувся й розпочав повітряну розвідку. Це відбулося завдяки тому, що взвод оснащено сучасною автомобільною технікою вітчизняного виробництва та мобільною РЛС, а також завдяки тому, що його укомплектовано досвідченими військовиками, здатними діяти автономно на значній відстані від постійного пункту дислокації. Цей підрозділ уже під час виконання завдань безпосередньо в районі АТО здійснював неодноразові передислокації. Тобто він продовжує зберігати високий рівень мобільності.

Загалом, як бачимо, набуття високого рівня мобільності для нинішніх радіотехнічних військ є одним із пріоритетних питань їхньої діяльності. Тому що це питання їхніх бойових спроможностей у сучасних реальних бойових умовах, себто питання їхньої загальної бойової ефективності.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Flanker-B (у перекладі з англійської «Удар з боку») — кодове позначення серійного Су-27 в НАТО

FLANKER: ДРУГЕ ДИХАННЯ

НАША ДЕРЖАВА ЗДАТНА МОДЕРНІЗУВАТИ ВАЖКИЙ ВИНИЩУВАЧ Су-27 СИЛАМИ ПІДПРИЄМСТВ ВІТЧИЗНЯНОЇ «ОБОРОНКИ»

— Індикатори бортового комплексу оборони Су-27 блимали, як новорічні гірлянди, та через те блимання стало моторошно, — згадує про свій перший політ на Донбасі навесні 2014 року полковник Д. — Адже за десятки кілометрів від російсько-українського кордону, над нашою територією, мене бачили і наземні, і повітряні радіолокаційні засоби армії РФ, про що й попереджали ті індикатори. Росіяни могли будь-якої миті знищити мій літак. Я не міг нічого вдіяти, не дозволяли можливості мого винищувача. З тієї миті, як ніхто інший, хочу, щоб модернізовані винищувачі Су-27 якомога скоріше з'явилися на наших аеродромах.

Іще на початку створення проекту модернізації Су-27 в Україні вирішили вдосконалювати важкий винищувач винятково силами вітчизняних виробників.

Перший етап модернізації завершився в серпні 2014 року, коли в розпал російської агресії на Сході України було прийнято на озброєння бойові літаки Су-27С1М, Су-27П1М та навчально-бойові літаки Су-27УБ1М, Су-27УП1М.

— Нині, після кількох років їх експлуатації, ми можемо порівняти модернізовані й немодернізовані літальні апарати, — розповідає головний інженер авіації Повітряних Сил — начальник управління головного інженера авіації Командування ПС ЗС України генерал-майор Петро Скоренький.

Модернізовані українські винищувачі типу Су-27 обладнано комплектом удосконаленого й додаткового обладнання, що розширює бойові можливості й підвищує ефективність виконання бойових завдань літака. Вітчизняні виробники вже замінили кілька штатних блоків на літаку, завдяки яким збільшено дальність виявлення повітряних цілей на 30 відсотків. Зросла й перешкодозахищеність РЛС літака, надійність і ремонтопридатність.

НАЙВАЖЛИВІШОЮ ЧАСТИНОЮ МОДЕРНІЗАЦІЇ Су-27 Є ПІДВИЩЕННЯ ТОЧНОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ НЕКЕРОВАНИХ ЗАСОБІВ УРАЖЕННЯ ПО НАЗЕМНИХ ЦІЛЯХ, А ТАКОЖ НАДАННЯ ЙОМУ МОЖЛИВОСТІ ЗДІЙСНЮВАТИ НАВІГАЦІЙНЕ БОМБОМЕТАННЯ

До обладнання модернізованого винищувача включено й апаратуру споживачів супутникових навігаційних систем ГЛОНАСС і GPS NAVSTAR. Вона не лише безперервно визначає й видає на індикацію поточні параметри місця розташування та швидкість, а й здатна «пам'ятати» кілька сотень маршрутних точок. Також пілот має змогу вводити та зберігати маршрути польоту з конкретними маршрутними точками. Експлуатація продемонструвала, що ця апаратура «веде» літак по маршруту й «виводить» в одну із заданих точок польоту з мінімальним відхиленням. Також реалізовано на модернізованому винищувачі можливість розвідки цілей із фіксуванням їхніх координат.

Утім найважливішою частиною модернізації Су-27 є підвищення точності застосування некерованих засобів ураження по наземних цілях і надання йому можливості здійснювати навігаційне бомбометання з горизонтального польоту та пологого кабрування по цілях із відомими координатами.

А далі більше. На підприємствах вітчизняної «оборонки» майже завершено другий етап модернізації Су-27, подробиці якого в штабі виду поки що не розголошують. Наразі достеменно відомо тільки те, що винищувачу вдалося додати ще більшої ефективності та багатофункціональності.

Віктор ГЕДЗ

Довідково:
Кабрування — набір висоти. Пологе кабрування — кут набору до 30 градусів.

В УКРАЇНІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ АМЕРИКАНСЬКУ СИСТЕМУ БОЙОВОЇ ПІДГОТОВКИ П'ЯТОГО ПОКОЛІННЯ

Це комплекс бортових та наземних програмно-апаратних засобів, що дозволяє фіксувати й передавати на наземні пункти інформацію про параметри польоту літака та в режимі реального часу відображати її у віртуальному середовищі

Система може використовуватися у процесі підготовки пілотів незалежно від типу літального апарата. P5 CTS дозволяє оцінювати якість виконання як індивідуальних завдань, так і дій льотчиків у складі груп. Усі параметри польоту вона фіксує на власні накопичувачі й вже після завершення завдання дозволяє повністю відтворити політ і детально його проаналізувати.

Одночасно система здатна контролювати дії сотні літаків. При цьому вона дозволяє проводити й спільні тренування авіації із льотчиками з країн-партнерів, які також мають її

Повітряна підсистема P5 CTS, змонтована у корпусі ракети AIM-9 Sidewinder

на озброєнні. На сьогодні користувачами системи є військово-повітряні сили США, Канади, Польщі, Австралії, Сингапуру, Індонезії, низки африканських і арабських країн. На переконання представників CubicGlobalDefense, труднощів із адаптацією комплексу бойової підготовки до вітчизняних літаків МіГ та Су не виникне.

P5 CTS вже давно «працює» з винищувачами МіГ-29 та Су-30.

— Combat Training System — це хороші перспективи щодо розширення можливостей наявної системи об'єктивного контролю, — розповідає заступник начальника авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковник Олександр Кулібаба.

Чи долучаться до переліку користувачів P5 CTS вітчизняні військові авіатори, говорити зарано. Схожої системи, як і досвіду роботи із її аналогами в наших льотчиків немає, тож у Командуванні Повітряних Сил поки що вивчають можливості P5 CTS. Особливо вітчизняних авіаторів цікавить її спроможність оптимізувати процес підготовки льотного складу та заощадити кошти, що виділяються для цього. А щоб остаточне рішення було більш виваженим, представникам CubicGlobalDefense запропонували провести практичну презентацію її функціонування. Це може статися вже поточного року в межах заходів із двостороннього військового співробітництва між ВПС Республіки Польщі та Повітряними Силами ЗС України.

Сергій КЛИМЕНКО

ВОНИ ОБРАЛИ ВІЙСЬКО З ДИТИНСТВА

ПРАВДУ КАЖУТЬ, ЩО ПАТРІОТАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ. ЇХ ВИХОВУЮТЬ, ЗОКРЕМА У НАВЧАЛЬНО-ОЗДОРОВЧОМУ КОМПЛЕКСІ КИЇВСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ЛІЦЕЮ ІМ. ІВАНА БОГУНА

Михайлові з Дніпропетровщини не виповнилося й трьох років, коли помер батько. А через рік пішла із життя й мати. Тож виховували його дідусь із бабусею.

— Ліцеїстом став саме за їхньою порадою, — говорить хлопчина. — І жодного разу не пошкодував про це.

А ось його товариш Ернест (прізвище просив не називати) таких проблем не мав: він ріс у повній кримськотатарській сім'ї, оточений батьківською любов'ю. На запитання, що привело його в цей навчальний заклад, 14-річний підліток відповідає:

— Після того як росіяни захопили Крим і розпочали проти татар репресії, тато поцікавився моїми планами на майбутнє. Я сказав, що допоки Крим під росіянами, у мене там майбутнього не може бути…

Нині Ернест уже перейшов на 2-й курс.

— Хочу стати офіцером і допомогти повернути Крим, — каже Ернест. — Справедливість усе одно переможе, але за неї треба боротися…

— Наш заклад створено 1998 року, — розповідає полковник Петро Потєхін, начальник Навчально-оздоровчого комплексу, що є структурним підрозділом Київського військового ліцею ім. Івана Богуна. — Учитися в ньому можуть підлітки, які закінчили сім класів загальноосвітньої української школи й успішно склали іспити з української та іноземної мов, математики й фізичної підготовки, пройшли професійно-психологічний відбір і медогляд.

УЧИТИСЯ ТУТ МОЖУТЬ ПІДЛІТКИ, ЯКІ ЗАКІНЧИЛИ СІМ КЛАСІВ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ Й УСПІШНО СКЛАЛИ ІСПИТИ З УКРАЇНСЬКОЇ ТА ІНОЗЕМНОЇ МОВ, МАТЕМАТИКИ Й ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ, ПРОЙШЛИ ПРОФЕСІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВІДБІР І МЕДОГЛЯД

Пріоритет під час вступу надають тим, у кого батьки загинули, захищаючи Україну, сиротам, дітям, позбавленим батьківського піклування, чи з багатодітних сімей, синам військовослужбовців. Із 240 нинішніх ліцеїстів у 34 батьки — учасники АТО, а в чотирьох загинули, захищаючи Україну. 25 хлопчаків не мають ні батька, ні матері.

Навчання відбувається за програмою звичайної загальноосвітньої школи. Але є й відмінності. Наприклад, ліцеїсти поглиблено вивчають історію України та її війська, ознайомлюються зі стрілецькою зброєю, вчаться стрільбі в тирі однієї зі столичних військових частин. Звісно, що в цьому навчальному закладі більше уваги приділяють фізичній підготовці, заняттям спортом: майбутній офіцер має бути фізично здоровим і витривалим.

— Хлопчаки живуть за чітким розпорядком дня, — каже полковник Потєхін. — Команда «відбій» звучить о 22-й годині, «підйом» — о 7-й ранку. Ранкова зарядка, шикування, сніданок — усе у визначений час. Раціон багатший, аніж у солдатському меню чи меню курсантів військових навчальних закладів. Ці хлопчаки їдять чотири рази на день.

— Удома я цього всього не бачив на столі, — стверджує один із них.

Піклуються тут і про дозвілля ліцеїстів. Під опікою офіцерів-вихователів вони ходять у кінотеатри, театри, музеї, парки. Постійно відбуваються спортивні турніри з футболу, волейболу, регбі та інших видів спорту. До їхніх послуг добре облаштовані спортзали й спортивний майданчик просто неба, де вони полюбляють «качатися». Є тут музичний і спортивний гуртки.

У вихідні ліцеїсти можуть піти у звільнення в місто. Але для цього потрібно добре вчитись. Якщо, наприклад, з якогось предмета є незадовільна оцінка, то про прогулянку в місті можна забути. За словами офіцерів, така «санкція» є для хлопчаків стимулом у навчанні. Самих їх, зважаючи на вік, не відпускають у звільнення. Лише з батьками, іншими родичами або опікунами.

Перше, на що звертаєш увагу, переступивши поріг контрольно-перепускного пункту цього навчального закладу, це Алея Героїв. На ній — фотографії Героїв України — учасників АТО. Відкриває її портрет Героя України генерал-майора Ігоря Гордійчука — начальника Київського військового ліцею ім. Івана Богуна.

— Ми, офіцери, багато працюємо над тим, щоб наші вихованці виросли справжніми патріотами України, — наголошує заступник начальника з навчальної роботи підполковник Олег Мостіпака. — Часто організовуємо зустрічі з військовиками, які мужньо боронять на Сході нашу країну.

Серед офіцерів, які воюють на Донбасі, є чимало вихованців ліцею. Один із них, Олександр Шаповал, загинув. Про нього нагадує меморіальна дошка на навчальному корпусі. До речі, чимало офіцерів цього навчального закладу ще недавно зі зброєю в руках захищали нашу країну. Це, зокрема, полковник Петро Потєхін, який двічі зазнав поранення, обороняючи стратегічну висоту Савур-Могила. Його нагороджено орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня та відзнакою «Народний Герой України». Учасниками АТО є майор Євген Трушковський, старші лейтенанти Руслан Поліщук та Олександр Возний, старший сержант контрактної служби Сергій Остапчук, сержант контрактної служби Григорій Шпитько, вихователь Олег Миколаєнко. Загалом майже 50 відсотків офіцерів цього навчального закладу є учасниками АТО.

Зацікавлено ліцеїсти відвідували протягом кількох тижнів пересувну експозицію Національного військово-історичного музею України, експонати якої розповідають про події, що відбуваються сьогодні на Сході нашої країни, про мужність і героїзм українських воїнів. Ліцеїсти намагаються робити добрі справи для наших вояків, котрі воюють на Донбасі. Наприклад, нещодавно передали їм 10 маскувальних сіток, сплетених власноруч.

На жаль, цей навчальний заклад має й проблеми. Але ситуація кардинально почала змінюватися, коли Київський військовий ліцей очолив Ігор Гордійчук, на той час полковник.

У багатьох навчальних аудиторіях, спальних приміщеннях уже встановлено чимало нових пластикових вікон, дверей. У деяких кімнатах розпочато капітальний ремонт, який планують завершити до початку нового навчального року. Закупили нові парти, упорядкували стадіон.

— Я дуже вдячний тим громадсько-благодійним організаціям, що допомагають у розв'язанні багатьох проблем, — каже Петро Геннадійович. — Це, зокрема, «Україна-21», яку очолює Всеволод Кожем'яко та яка подарувала нашим хлопцям 10 сучасних велосипедів, на котрих вони у вихідні дні здійснюють екскурсійно-ознайомлювальні поїздки історичними місцями Боярщини. Також я вдячний громадській організації зі США «Союз українок Америки», яка придбала нам 240 нових ліжок і стільки ж ортопедичних матраців до них.

Після закінчення навчання в цьому закладі, що триває два роки, вихованці Боярського навчально-оздоровчого комплексу мають перед собою два шляхи: продовжити навчання в загальноосвітніх школах або ж у Київському військовому ліцеї ім. Івана Богуна. Щоправда, для цього треба подолати великий конкурс. Але абсолютна більшість хлопців намагаються стати ліцеїстами й через два роки вступити у вищі військові навчальні заклади Міністерства оборони України, щоб згодом поповнити офіцерський корпус нашого війська.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ВІДРОДЖЕННЯ ЛУГАНСЬКОГО ЛІЦЕЮ

У НЕВЕЛИЧКОМУ МІСТІ КРЕМІННА ВІДБУВСЯ 20-й ВИПУСК З ЛУГАНСЬКОГО ОБЛАСНОГО ВІЙСЬКОВОГО ЛІЦЕЮ. ВОДНОЧАС ЦЕ БУВ ПЕРШИЙ ВИПУСК ВИХОВАНЦІВ ЦЬОГО ЗАКЛАДУ, ЯКИЙ ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКУ АГРЕСІЮ ВИМУШЕНО ПЕРЕЇХАВ З ЛУГАНСЬКА НА ПІДКОНТРОЛЬНУ УКРАЇНСЬКІЙ ВЛАДІ ТЕРИТОРІЮ. І ОТ ВІН ЗНОВУ ДАЄ ПУТІВКУ ЮНІ ДО ПОЧАТКУ ВІЙСЬКОВОЇ КАР'ЄРИ

Колись тут був інтернатний заклад, і саме на нього випав вирішальний вибір, коли виникла потреба у стислі терміни відновити діяльність обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Тим, хто мав виконати це завдання, треба було докласти неймовірних зусиль. І ось тепер на плацу під пильними поглядами батьків, учителів, офіцерів, молодших товаришів чекали на фінальне святкове дійство 45 ліцеїстів. Україна має пишатися цими хлопцями. Адже вони вступали до ліцею навесні 2015-го, коли ситуація на Луганщині була значно гіршою, тож щось прогнозувати було ще складніше, ніж тепер. І те, що ці діти сіли за парти навчального закладу, метою якого є підготовка юнаків до вступу в українські військові виші, за визнанням багатьох офіцерів, було дуже сміливим кроком. До того ж відновлення луганського кадетського корпусу, перший набір до нього неабияк додали молоді впевненості, що все буде гаразд і Україна зрештою поверне свої землі.

— Згадую події дворічної давнини, коли ви, сини мої, отут стояли, немов курчатка, на дві голови нижчі зростом, ніж зараз, не знаючи, куди йти і до кого пригорнутися, — ледь стримуючи емоції, каже начальник ліцею полковник Валерій Ємбаков, звертаючись до випускників. — Знову хвилююсь і знову не соромлюся цього. Зараз дивлюся на вас — і серце переповнюється гордістю. Прийміть мій батьківський наказ: де б не були, пам'ятайте і пишайтеся, що ви — випускники Луганського обласного військового ліцею.

Валерій Ємбаков згадує, як надзвичайно складно було відновлювати ліцей.

— Наше друге народження почалося з відновлення печатки, — розповідає керівник закладу. — Адже ліцей у Луганську захопили незаконні збройні формування, а точніше — п'яні російські найманці. Довелося терміново рятувати хлопців, особовий склад. Про якісь матеріальні речі думалося в останню чергу. Проте ми жодної хвилини не сумнівалися: наш ліцей обов'язково житиме. І ми це зробили за кілька місяців. Уже з 1 вересня 2017-го маємо виходити на планову чисельність підготовки — вісім класів, у яких навчатимуться понад 200 юнаків. Зауважу, що більше 90% випускників цього року вступатимуть до військових навчальних закладів.

Випускник ліцею Володимир Погребняк каже, що розлучатися із однокашниками доволі щемливо, адже за два роки вони практично стали для нього братами. Хлопець планує вступити до ХНУПС на факультет протиповітряної оборони.

— Перший час було важко, саме коли переїздили у Кремінну. А потім освоїлися. Хочу вступити до Одеської військової академії на факультет ВДВ, — говорить ліцеїст Владислав Полковниченко. — Нас ліцей загартував, і ми готові далі йти військовою стежиною.

Геннадій КАРПЮК

«Гюрза-М» особливо ефективна в прибережних морських районах

«МОСКІТНИЙ» ФЛОТ — МІЦНИЙ ГОРІШОК ДЛЯ АГРЕСОРА

СТВОРЕННЯ ПОТУЖНОГО РІЗНОРІДНОГО КАТЕРНОГО УГРУПОВАННЯ В СКЛАДІ ВІТЧИЗНЯНИХ ВМС МОЖЕ СТАТИ ЕФЕКТИВНИМ ТА ПОРІВНЯНО НЕДОРОГИМ ЗАСОБОМ ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНИ В ЧОРНОМОРСЬКО-АЗОВСЬКОМУ БАСЕЙНІ

Будівництво малотоннажних катерів для вітчизняних ВМС коштує в рази дешевше, і їх набагато швидше можна поставити в стрій, аніж реалізувати довготермінові проекти з побудови великих надводних кораблів. Приблизна кошторисна вартість будівництва одного такого катера становить майже 150 млн грн. Залежно від водотоннажності та оснащення ця сума може змінюватися. Натомість середня ціна будівництва корвета за європейськими мірками досягає 250–300 млн доларів США

Унаслідок анексії Криму понад 80% корабельного складу наших Військово-Морських Сил залишилося на півострові. Однак перед ВМС України й надалі стоїть завдання оборони держави на південному приморському напрямку, захисту національних інтересів у межах виняткової морської (економічної) зони.

Як відомо, російський флот протягом останнього часу посилює свої бойові можливості в Чорноморському регіоні за рахунок введення до бойового складу ЧФ нових бойових кораблів, оснащених сучасними засобами ураження (фрегата й корветів, підводних човнів із КР типу «Калібр»). Тож ВМС України потрібно було «ще вчора» адекватно реагувати на агресивні дії Росії в близькій морській зоні.

В умовах обмеженого фінансового ресурсу дієвою «асиметричною» відповіддю на агресивні випади значно більших сил противника є розвиток надводних сил, а саме — будівництво «москітного флоту». Його основу становитиме потужне катерне угруповання.

У ВМС України здійснено аналіз обстановки в Чорноморському та Азовському регіонах. Визначено загрози національним морським інтересам України й опрацьовано концептуальну модель розвитку флоту на найближчу перспективу. За основу взято модель розвитку ВМС Швеції з акцентом на будівництво маневрового, багатофункціонального й добре озброєного «москітного флоту». До його складу входитимуть катери різного призначення. Сучасні бойові одиниці будуть спроможні здійснювати окремі морські операції, завдаватимуть точних ударів по противнику та обороннятимуть морське узбережжя, зазначив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко під час свого виступу на нещодавньому Міжнародному науковому форумі «Морська стратегія держави. Розвиток та реалізація морського потенціалу України».

— Сьогодні розглядають кілька варіантів створення на сучасних мультизавданнєвих тактичних платформах швидкісних і маломітних «москітів». Це платформи для ракетних, мінно-тральних, десантно-штурмових, рейдово-амфібійних і протидиверсійних катерів. Такою платформою може стати ракетний катер типу «Лань», — наголосив віце-адмірал Ігор Воронченко.

Україна вже сьогодні збільшує свої військово-морські спроможності. За словами командувача ВМС, будівництво ще двох малих броньованих артилерійських катерів завершиться напередодні Дня Військово-Морських Сил, а в серпні очікується, що наші моряки отримають іще два катери цього типу. До кінця року флот також підсилять два десантно-штурмові катери «Кентавр» і судно спеціального призначення.

На думку президента «Українського агентства з перспективних науково-технічних розробок» адмірала запасу Ігоря Кабаненка, головна перевага «москітного флоту» полягає в недорогій вартості катерів. Важливим є фактор низької візуальної оптико-електронної, радіолокаційної й теплової помітності. А в разі встановлення на борту високоточної зброї достатньої потужності катери зможуть знищувати навіть великі надводні кораблі й підводні човни противника. Тож планують, що майбутня «робоча конячка» вітчизняного надводного флоту (ракетний катер типу «Лань») може отримати в якості головної зброї сучасну протикорабельну ракету, розробка якої вже триває.

НЕЗАБАРОМ ВМС УКРАЇНИ ОТРИМАЮТЬ ЧОТИРИ МАЛІ БРОНЬОВАНІ АРТИЛЕРІЙСЬКІ КАТЕРИ. А ДО КІНЦЯ РОКУ ЩЕ ДВА ДЕСАНТНО-ШТУРМОВІ КАТЕРИ «КЕНТАВР» І СУДНО СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

— Маючи у своєму складі рейдово-амфібійні катери, ВМС забезпечать рейдові та спеціальні дії морської піхоти й сил спеціальних операцій, — розповідає Ігор Кабаненко. А протимінні катери протидіятимуть підривній діяльності на рекомендованих морських шляхах цивільного судноплавства в Чорноморському регіоні. Тобто саме в тих морських районах, де існує висока ймовірність мінування Росією українських водних шляхів, аби заблокувати економічну діяльність нашої країни. Приміром, десантно-штурмові катери «Кентавр» розвивають швидкість до 50 вузлів і більше. Тому вони можуть діяти в складі різнорідних десантних сил морського компонента Сил швидкого реагування.

Таким чином, флот зможе грати на випередження, розвивати власну ініціативність і застосовувати принцип раптовості в прибережних морських районах. «Кентаври» завдяки своїй мобільності спроможні знищувати окремі маломірні цілі противника. Тому їхнє призначення якраз і полягає в транспортуванні морем та висадці на необладнане узбережжя морського десанту. Крім того, вони здійснюють розвідку й спостереження та є достатньо ефективними в боротьбі на морі з диверсійними силами та засобами противника.

На думку деяких військових експертів, якби ВМС України мали угруповання з 25–30 «москітів», то навряд чи РФ наважилася б захопити бурові установки Одеського газового родовища. Катери «москітного» флоту, які буде оснащено сучасною ударною зброєю, становитимуть загрозу навіть переважним силам противника. Особливо ефективно нові катери працюватимуть на Азовському морі та у районі АТО у взаємодії з іншими силами й засобами.

Віталій ПАНЧИШИН

ШВИДКІСНІ КАТЕРИ Є ВАЖЛИВОЮ СКЛАДОВОЮ ВМС БАГАТЬОХ КРАЇН СВІТУ

«Москітний флот» не є ноу-хау в багатьох державах світу. Зокрема, військово-морські сили багатьох країн НАТО мають у своєму бойовому складі швидкісні й багатофункціональні катери.

Приміром, ВМС Італії для виконання завдань у Середземномор'ї використовують патрульні та ракетні катери. Це невеликі за розміром платформи, які несуть наступальне озброєння.

Крім того, 2016 року Італія розпочала будівництво двох швидкісних катерів для забезпечення дій сил спеціального призначення. Катер з екіпажем із дев'яти осіб прийматиме на борт до 29 десантників. Для висадки використовуватиметься напівжорсткий моторний човен завдовжки до 7,5 м, що швидко спускається. За наявності на борту 18 осіб автономність розрахована на десять діб. Катер планують озброїти дистанційно керованою установкою з 12,7-мм кулеметом, а також встановити до шести 7,62-мм кулеметів.

Охорону берегової лінії Швеції вже давно забезпечують патрульні катери малої водотоннажності. Вони добре оснащені, легкі й мобільні. Тому достатньо ефективно діють у прилеглій морській зоні. Шведи також використовують десантні катери для проведення амфібійних операцій і висадки морського десанту. Катери ВМС Швеції озброєні 12,7-мм кулеметами і 40-мм гранатометом, здатні розвивати швидкість до 50 вузлів.

На озброєнні іспанських ВМС є десантні катери типу LSM-1E водотоннажністю 110 тонн. Маневрені можливості цих бойових одиниць дозволяють іспанцям швидко доставляти спецпідрозділ до місця виконання завдань. Річний патрульний катер P200 Cabo Fradera (водотоннажність 28 т) призначений для проведення операцій з морського перехоплення у прибережній зоні Іспанії. Головна його перевага — швидкість.

Інф. «НА»

УКРАЇНА МОЖЕ ДОЛУЧИТИСЯ ДО КОНТРОЛЮ СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я

НАША ДЕРЖАВА ПРАГНЕ ПІДВИЩИТИ СВІЙ ДОСВІД УЧАСТІ В МІЖНАРОДНИХ ОПЕРАЦІЯХ. НИНІ РОЗГЛЯДАЄТЬСЯ ПИТАННЯ УЧАСТІ УКРАЇНСЬКИХ ВМС В ОПЕРАЦІЇ НАТО З БЕЗПЕКИ В СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ «МОРСЬКИЙ ЗАХИСНИК»

Флагман українських ВМС «Гетьман Сагайдачний» під час міжнародних навчань із кораблями НАТО

Уже сьогодні є очевидними кілька факторів, які підкреслюють важливість залучення особового складу та кораблів вітчизняного флоту до спільних дій із Північноатлантичним альянсом. Тому Україна, безперечно, зацікавлена в такій співпраці

Здійснення спільних з Альянсом операцій і практичних тренувань означає впровадження нових, ефективніших підходів до організації зв'язку й побудови спільної системи управління з єдиним міжнародним штабом керівництва. Одночасно це дасть змогу значно поліпшити підготовку екіпажів і корабельних бойових обслуг, відпрацювати новий рівень взаємодії, наприклад, між кораблями. А це, своєю чергою, стане дієвим інструментом у підвищенні рівня боєготовності ВМС. Окрім того, Україна зробить свій вагомий внесок у гарантування стабільності й безпеки в Середземномор'ї. Це, безумовно, сприятиме більшій стабільності та безпеці на вкрай важливому для нас стратегічному напрямку, а також підвищенню авторитету держави у світі. Загалом у контексті реалізації нещодавно запровадженої Державної програми розвитку ЗС України на період до 2020 року такі заходи сприятимуть набуттю вітчизняними ВМС оперативної сумісності з флотами НАТО. Таким чином, це сприятиме набуттю ними визначених в згаданій програмі бойових спроможностей.

Заступник начальника штабу командування ВМС ЗС України з євроатлантичної інтеграції капітан 1 рангу Андрій Риженко твердо переконаний, що міжнародні військово-морські маневри та операції, зокрема й антитерористичного спрямування, потрібні українському флоту в контексті підготовки до подальшого переходу на критерії стандартизації Північноатлантичного альянсу.

— Цікавою й водночас перспективною для національних ВМС у плані нарощування спроможностей має стати можлива майбутня участь наших кораблів (разом з оглядовими командами) у новій постійній операції НАТО з безпеки в Середземному морі — «Морський захисник». До неї (аналог колишньої антитерористичної операції НАТО «Активні зусилля») уже залучаються на ротаційній основі кораблі й підводні човни ВМС країн —членів Альянсу. За рішенням цих країн багатонаціональна корабельна тактична група виконує завдання з контролю за ситуацією в Середземному морі, боротьби з тероризмом і зміцнення військово-морського потенціалу, — зазначає Андрій Риженко.

За оцінками натовських експертів, застосування надводних і підводних сил під час операції «Морський захисник» орієнтовано на виконання достатньо широкого спектра завдань із подолання загроз морській безпеці.

— У цій операції кораблі здійснюють моніторинг судноплавства, відпрацьовують заходи з морського перехоплення й протидії розповсюдженню зброї масового ураження, а також заходи із захисту важливої інфраструктури. Звісно, ніхто не виключатиме й боротьбу з нелегальною міграцією, яка, зважаючи на ситуацію на Близькому Сході, і без цього є вкрай складною для країн Європейського Союзу. Такі завдання колись виконував корвет «Тернопіль» в антитерористичній операції «Активні зусилля», — каже Андрій Риженко.

Одним із перших кроків на шляху до залучення корабельного складу вітчизняних ВМС до операції НАТО «Морський захисник» має бути законодавче рішення. Фрегат «Гетьман Сагайдачний», ураховуючи його бойові спроможності, з вертольотом і групою спецпризначення на борту успішно може протидіяти терористичним загрозам. Наш флагман достатньо швидкісний, оснащений відповідним озброєнням. А найголовніше — більшість членів його екіпажу вже пройшли випробування антипіратськими операціями та екваторіальними широтами в районі Африканського Рогу. Відразу після приєднання до операції може бути розгорнуто відповідний контактний пункт ВМС України, який зможе обмінюватися інформацією з морським командуванням операції.

ВМС України розглядає можливість залучення до операції «Морський захисник» катерів типу «Айленд», передачу яких розглядає американська сторона. Ці катери майже ідеально підходять для патрулювання в Середземномор'ї, адже вони мають п'ятиденну автономність походу й за мореходними якостями можуть достатньо ефективно діяти у відкритому морі. І ще, у разі завершення підготовки екіпажу та дообладнання літака морської авіації Ан-26 апаратурою ІКАО він також може взяти участь у цій операції.

Окрім участі в операції «Морський захисник», українські кораблі можуть стати учасниками операції «Чорноморська гармонія», до якої наша країна приєдналася ще 2007 року. До речі, це стане міцним важелем для стримування агресивної політики Кремля в Чорноморському регіоні. Адже військово-морська дружба України й Туреччини невипадково дратує Росію, оскільки вона хотіла б панувати в басейні Чорного та Азовського морів.

— Нещодавно командувач ВМС ЗС України зустрічався в Стамбулі зі своїм турецьким колегою. Було досягнуто домовленостей щодо підготовки фрегата «Гетьман Сагайдачний» у тренувальному центрі ВМС Турецької Республіки «Ілдізлар». Далі протягом одного-двох тижнів заплановано спільне патрулювання українського фрегата з турецьким кораблем, — розповідає капітан 1 рангу Андрій Риженко.

Починаючи з 2018 року ВМС Туреччини й України планують здійснювати навчання своїх флотських протидиверсійних підрозділів із захисту морських портів. Тематика навчання — пошук і знищення вибухонебезпечних предметів у воді та на узбережжі.

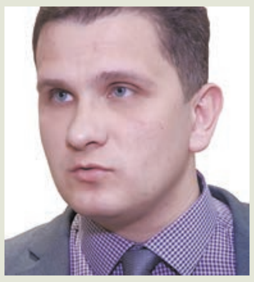
Окрім того, досягнуто консенсусу з Румунією стосовно реалізації низки спільних навчань річкових сил ВМС Румунії та України, які відбуватимуться в акваторії Дунаю. Ці навчання також є актуальними з огляду на спроби Російської Федерації дестабілізувати ситуацію в цьому регіоні за допомогою реалізації відомого проекту «бессарабської народної республіки».

Перспективи нарощування співпраці у військово-морській сфері між Україною й державами регіону — членами НАТО на сьогодні досить оптимістичні. У цьому контексті варто нагадати, що визначені кораблі ВМС і підрозділ морської піхоти вже пройшли повний цикл підготовки й дістали оцінку своєї бойової готовності саме за стандартами НАТО.

Цей досвід дав змогу українським морпіхам весною нинішнього року впевнено почуватися на багатонаціональних навчаннях «Платінум Ігл-2017» у Румунії. На рівних із представниками Румунії, Болгарії, Чорногорії, Сербії, Словенії, США наші морські піхотинці відпрацьовували тактичні дії в складі міжнародного загону, оборонні та наступальні дії, ознайомилися з порядком виконання рейдових дій, основами мінної безпеки й технікою патрулювання. У вересні цього року такі навчання планують здійснити в Грузії, а в подальшому — на території України.

Віталій ПАНЧИШИН

Військовий експерт Антон Міхненко («Дефенс-експрес»):

— Саме країни Альянсу мають великий досвід участі в сучасних бойових діях: від операцій в Афганістані та Іраку до боротьби з піратством коло берегів Сомалі. Ми повинні його переймати. НАТО — це велика машина, яка розуміє сучасні реалії й намагається власні збройні сили підлаштовувати під сучасні виклики та загрози.

ПЕРЕВАЖНА БІЛЬШІСТЬ ЧЛЕНІВ ЕКІПАЖУ ФРЕГАТА «ГЕТЬМАН САГАЙДАЧНИЙ» ПРОЙШЛИ ВИПРОБУВАННЯ АНТИПІРАТСЬКИМИ ОПЕРАЦІЯМИ ТА ЕКВАТОРІАЛЬНИМИ ШИРОТАМИ В РАЙОНІ АФРИКАНСЬКОГО РОГУ

ЦЯ ДІВЧИНА НЕ З РОЗПОВІДЕЙ ЗНАЄ ПРО ВІЙНУ...

ПРЕС-ОФІЦЕР БРИГАДИ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ СТАРШИЙ ЛЕЙТЕНАНТ ОЛЕКСАНДРА БЕЗСМЕРТНА РЕГУЛЯРНО ПРАЦЮЄ НА «НУЛЯХ», АБИ РАЗОМ ЗІ СВОЇМИ ЦИВІЛЬНИМИ КОЛЕГАМИ ДОНЕСТИ ПРАВДИВУ І ОПЕРАТИВНУ ІНФОРМАЦІЮ ПРО СИТУАЦІЮ НА МАРІУПОЛЬСЬКОМУ НАПРЯМКУ, ДЕ СЬОГОДНІ СТОЯТЬ ЇЇ ПОБРАТИМИ

Старший лейтенант Олександра Безсмертна: воїн і жінка

Навряд чи Володимир Вікторович, забираючи з пологового будинку свою дружину Марію і манюньку чарівну донечку, думав, що мине зо два десятки років, і їхня красуня дочка служитиме в лавах «чорних беретів». Сьогодні старший лейтенант Олександра Безсмертна — прес-офіцер 36-ї бригади морської піхоти. Ця тендітна дівчина не з розповідей знає про війну…

У рідному Сашиному місті — Хмельницькому немає моря і чайок. Та дівчина, власне, не про них мріяла. В дитинстві Саша полюбляла дивитися балет. Тому мріяла стати балериною. Потім вона вирішила вчитися на лікаря. Дівчина навіть успішно склала іспити в два цивільні медичні навчальні заклади. Та перемогло бажання стати… військовим журналістом. Не просто цивільним репортером, який час від часу пише про військо, а саме носити однострій з погонами, бачити і розуміти життя армії, жити ним.

— 2010 року я поїхала до столиці. Зайшла до Києво-Печерської лаври. Там є фонтан, біля якого люди загадують бажання. Я загадала про вступ до військового навчального закладу на спеціальність «Журналістика». І моє бажання почасти здійснилося, — розповідає Олександра. — Коли я склала вступні іспити, то отримала запрошення до трьох вузів — двох цивільних і військового. Я обрала офіцерську кар'єру. На момент мого вступу до Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного спеціального військового журналіста там уже не було. Тому я опановувала фах «Культурологія» і зараз є магістром цієї дуже специфічної спеціальності.

Саша розпочала офіцерську службу в одній з частин Військово-Морських Сил. Це не бентежило цілком «сухопутну» на той час дівчину, навпаки, додало їй певного запалу в службі. А за кілька місяців вона перевелася на посаду прес-офіцера у бригаду морської піхоти.

— Доносити до суспільства правду про війну, розповідати про захисників України, показувати обличчя передової — дуже важливо і потрібно, — каже старший лейтенант Олександра Безсмертна.

Дехто вважає журналістику здебільшого кабінетною роботою. Дізнавшись, скільки часу Олександра проводить на передових позиціях (а нині морпіхи тримають оборону на одній з найгарячіших ділянок. — Авт.), ці люди легко змінять свою думку, бо зрозуміють, що військова журналістика — це зовсім інше, ніж дописи в глянцеві журнали. У свої молоді роки ця дівчина вже добре знає, як «співає» в повітрі міна чи артилерійський снаряд…

— Дуже важко заслужити довіру людей, які стоять на передовій, — розповідає старший лейтенант Олександра Безсмертна. — Для цього потрібно показати, що ти не просто в них «гостюєш», а душею вболіваєш за всіх них. Мені дуже приємно бачити, що журналісти товаришують з нашими хлопцями.

«ДОНОСИТИ ДО СУСПІЛЬСТВА ПРАВДУ ПРО ВІЙНУ, РОЗПОВІДАТИ ПРО ЗАХИСНИКІВ УКРАЇНИ, ПОКАЗУВАТИ ОБЛИЧЧЯ ПЕРЕДОВОЇ — ДУЖЕ ВАЖЛИВО І ПОТРІБНО»

Нещодавно старший лейтенант Олександра Безсмертна пройшла випробування на право носіння чорного берета. Разом із бойовими побратимами вона долала багатокілометрову смугу перешкод. Болото, вибухи і значні фізичні навантаження не зупинили її. Разом із підрозділом вона стрибала в рів з багнюкою, несла важку колоду та евакуювала на собі пораненого. Адже довіра і повага морпіхів завойовується конкретними справами.

Та не фізичні випробовування є найважчими у службі молодого офіцера. Для старшого лейтенанта Олександри Безсмертної найважче повідомляти про загибель бойових побратимів. Бо на папері не передати весь розпач, коли сьогодні спілкуєшся з людиною, а завтра дізнаєшся про її загибель. Попри сльози на очах, потрібно ставати перед камерою, до журналістів та розповідати про останні події. Коли закінчиться війна, Олександра мріє зробити все, щоб про подвиг сучасних героїв пам'ятали нащадки. Адже саме їхні подвиги сприятимуть об'єднанню нашої держави. І про них старший лейтенант Олександра Безсмертна ще неодноразово розповідатиме...

Тарас ГРЕНЬ

ЗНАМЕНО З ІСТОРІЄЮ ТА «ПРОБІГОМ» ПЕРЕДОВОЮ В 7500 км ПІДНЯЛИ НА ВІННИЦЬКУ ТЕЛЕВЕЖУ

На світанку в День героїв волонтери встановили синьо-жовтий стяг на одній з найвищих споруд України — Вінницькій телевежі. Її фактична висота становить 354 м. Знамено з особливою історією подолало 7500 км, його підписали понад 100 бійців із передової.

— Два місяці тому ми вирішили підняти прапор України на найвищу споруду Вінниччини, — розповідає один з ініціаторів акції волонтер Сергій Довгорук. — Але це мав бути не звичайний прапор, а прапор із побажаннями наших захисників. Саме тому в останніх трьох волонтерських місіях він пройшов 7500 км українськими дорогами й зібрав підписи з усієї лінії розмежування.

Стяг України почав свою подорож з ОТУ «Маріуполь», де свої побажання для вінничан зафіксували бійці із Широкиного, Водяного, Талаківки, Павлополя, Волновахи. Він побував у таких населених пунктах передової, як Новгородівка, Мар'їнка, Карлівка, Піски, Водяне, що під ДАПом, Опитне, Авдіївка, та знакових місцях — промзона, «Зеніт», шахта «Бутовка», «Республіка Міст» і аж до Світлодарської дуги. На прапорі — підписи бійців чи не з усіх військових і добровольчих підрозділів, що нині перебувають на передньому краї оборони.

— Коли прапор повернувся у Вінницю, ми дізналися, що двоє хлопців, які розписалися на ньому, загинули на шахті «Бутовка», — із сумом говорить волонтер Андрій Нечипорук. — Ми хотіли б, щоб жителі Вінниці пишалися захисниками, чиї підписи є на прапорі. Бо вони зараз там воюють заради усіх нас!

Наталія ЯРМІЛКО

Журналіст газети «Народна армія» підполковник Олексій Тригуб (праворуч) у с. Водяне. Травень 2017 року

Журналіст газети «Народна армія» Геннадій Карпюк неподалік селища Кримське. Травень 2017 року

ДВІ ВІЙНИ ВІЙСЬКОВИХ ЖУРНАЛІСТІВ

ЯКІ БОЙОВІ ТРАДИЦІЇ УСПАДКУВАЛИ «НАРОДНОАРМІЙЦІ» ВІД СВОЇХ ФРОНТОВИХ ПОПЕРЕДНИКІВ?

У моєму робочому кабінеті висить велика за розміром світлина. Її датовано 20 листопада 1968 року. На ній зображено журналістів газети Київського військового округу «Ленинское знамя» разом із ветеранами видання, які того ж дня 1943 року працювали над її випуском. Нині правонаступником тієї газети є Центральний друкований орган Міністерства оборони України «Народна армія»

Перед фотографуванням ветерани, які в листопаді 1943 року готували перший номер окружної газети, поділилися спогадами про цю подію. Затамувавши подих, я, як і всі учасники засідання за круглим столом, слухав виступи першого заступника редактора окружної газети Віталія Сухініна, колишніх співробітників, а на той час відомих письменників Івана Гончаренка, Юрія Чорного-Діденка, Бориса Палійчука та інших ветеранів військового видання.

На підставі їхніх виступів відтворив подію, пов'язану з випуском першого номера окружної газети. Її редактором було призначено офіцера-фронтовика Дмитра Прикордонного, який до війни працював у київській обласній газеті. Практично всі інші співробітники теж понюхали пороху й прибули в редакцію з госпіталів, де лікувалися після поранень і хвороб. Приміщення для газети надали в казармі на околиці Чернігова. Саме тут був штаб і політуправління Київського військового округу. У той час ці установи не пускали в столицю, бо після визволення Києва фашисти намагалися в запеклих боях повернути втрачене місто із Житомирського напряму. Перший номер газети Київського військового округу вийшов 20 листопада 1943 року в Чернігові. Частину накладу видання було надруковано українською мовою. Адже 1943 року було призвано у військові частини багато українців із територій, визволеної від гітлерівських окупантів. А потім журналісти окружної газети почали отримувати відрядження в бойові частини й писати про подвиги бійців на фронті. Таким чином з'явились у газеті нариси, цілі сторінки з передової. У них автори розповідали, як воюють представники військових частин округу. Наприклад, одну свою шпальту газета присвятила Герою Радянського Союзу Романові Смищуку. В одному з боїв він підбив шість танків ворога. А за серією матеріалів кореспондента газети Григорія Заболотного про Героя Радянського Союзу Миколу Кучерявого було ухвалено рішення про зарахування воїна довічно до списку особового складу військової частини округу.

Я дістав призначення в редакцію 1966 року. Тоді переважна більшість військових і цивільних журналістів пройшли випробування війною. Мій перший редактор полковник Петро Шурлаков був людиною, як то кажуть, із легенди. Випускник Київського танко-технічного училища, він фактично долучився до оголошення тривоги по Київському гарнізону 22 червня 1941 року. Тієї ночі лейтенант був начальником караулу з охорони військових об'єктів у Жулянах. Коли перші фашистські бомби впали на них, Петро Шурлаков організував гасіння пожеж, надання медичної допомоги пораненим вартовим. А потім зателефонував комендантові, який оголосив першу бойову тривогу в Київському гарнізоні. Потім Шурлаков був на фронті, командував танковою ротою, двічі горів у бойових машинах, але дійшов до Берліна.

ПЕРШИЙ НОМЕР ГАЗЕТИ КИЇВСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ОКРУГУ ВИЙШОВ 20 ЛИСТОПАДА 1943 РОКУ В ЧЕРНІГОВІ. ЧАСТИНУ НАКЛАДУ ВИДАННЯ БУЛО НАДРУКОВАНО УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Начальник відділу підполковник Яків Оксюта мав великий авторитет у редакції. У довоєнні роки під час навчання в Харківському технікумі журналістики він товаришував із майбутнім видатним українським письменником Олесем Гончаром. А потім їхнє мирне життя перервала війна. Будучи заступником редактора дивізійної газети, він восени 1943 року на селянських ночвах двічі переплив Дніпро, аби добути матеріали про визволителів столиці України. За це його було нагороджено першою медаллю «За бойові заслуги». А 9 травня 1945 року під Берліном він повів в атаку журналістів і поліграфістів дивізійної газети «В атаку!» проти групи гітлерівців, що вирвалися з оточення. Після звільнення в запас із окружної газети працював разом з Олесем Гончаром у Спілці письменників України, а коли той пішов із життя, видав книжку «Олесь Гончар. Листи».

Наш час. У серпні 1991 року газета Київського військового округу дістала назву «Народна армія». Тоді ніхто з нас навіть і гадки не мав, що колись її журналістам доведеться успадкувати бойові традиції своїх попередників і в прямому розумінні стати військовими кореспондентами. Тобто виїжджати на передову, потрапляти під обстріли, писати з натури портрети героїчних захисників України.

Щоразу, коли мої колеги, журналісти газети «Народна армія», повертаються з району АТО (а більшість із них побувала там протягом кількох ротацій), помічаю багато змін як в їхній зовнішності, так і в душевному стані. Обвітрені пекучими морозами взимку обличчя та руки, а влітку — опалені спекотним сонцем на Донбасі — це прояви змін природного характеру. Уже вони, на мій погляд, робили зовнішність журналістів мужнішою. А ще спостерігаю зміни внутрішні, які один письменник-фронтовик охарактеризував так: «Хороших людей війна робить іще кращими».

Перебування моїх колег на передовій позначається не лише на їхньому духовному загартуванні, а й на тематиці та якості їхніх матеріалів із полів бойових дій. Неодноразово чув від учасників АТО про те, що рядки, пропахлі порохом, вони читають на передовій як написані саме про них і адресовані їм. І ця адресність зумовлена високим патріотизмом, героїзмом та мужністю, які проявляють учасники війни на Сході України. Усе це просто зобов'язує моїх колег віддавати частину душі, серця в справу підготовки матеріалів про наших бійців. Тобто відбувається те, що стверджує народна мудрість, — вогонь запалюється від вогню. Вогню патріотизму, героїзму, поваги до людини зі зброєю! Невипадково три книжки, які підготували журналісти «Народної армії» про мужніх захисників, головних персонажів наших газетних шпальт, так і називаються: «Вклоняємось доземно українському солдату».

А завершити цей матеріал хочу рядками з оповідання незабутнього Олеся Гончара «Плацдарм», який, зазначу, постійно виступав на шпальтах окружної газети. У цьому оповіданні на мене справили враження такі рядки: «От якби тут, на плацдармі, пролунав для них останній постріл. Умить покрились би квітами ці гори, а стомлені після безсонних ночей гвардійці, піднявшись зі своїх розкислих, осточортілих окопів, як янголи, вознеслись би в блакитні небесні сфери, щоб залишитися в недосяжності, нарешті виспатися на білих пухових хмар!..»

І для наших воїнів теж настане такий час, коли вони почують останній постріл і пізнають радість Перемоги.

Володимир ЧІКАЛІН

ДОВІДКА «НА»

Після того як почалася війна Радянського Союзу проти нацистської Німеччини, було розгорнуто широку мережу військових газет. Уже станом на 1942 рік виходило чотири центральні видання, 13 фронтових, 60 армійських, 33 корпусних, 600 дивізійних. Разовий наклад цих видань становив майже 8,5 млн примірників. Для посилення творчого потенціалу в штат редакцій було мобілізовано 943 письменників. Майже кожен третій із них загинув у боях під час виконання редакційних завдань. А всього в роки війни така доля спіткала 1500 військових журналістів.

У НАТО НАЗВАЛИ ЗАГРОЗИ ДЛЯ СВІТУ: ТЕРОРИЗМ, МІГРАЦІЯ, РОСІЯ

ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ ЛІДЕРІВ КРАЇН-ЧЛЕНІВ НАТО УВАГУ БУЛО ЗОСЕРЕДЖЕНО НА АГРЕСИВНІЙ ПОЛІТИЦІ РОСІЇ, ЯКА ЩЕ З 2008 РОКУ ПОЧАЛА РУЙНУВАТИ СВІТОВИЙ БЕЗПЕКОВИЙ ПОРЯДОК, ПОРУШУВАТИ СУВЕРЕННІ КОРДОНИ Й МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

Зустріч глав держав та урядів країн — членів Північноатлантичного альянсу, що відбулася в Брюсселі за день до початку саміту «Великої сімки» на найвищому рівні в італійському місті Таорміна, цього разу не була схожа на офіційні саміти НАТО відомого формату

Нинішній «міні-саміт» став результатом низки вагомих причин. По-перше, треба було продемонструвати новому лідерові найбільшого союзника в НАТО, що військово-політичний блок не застарів, а, навпаки, прагне адаптуватися до нових загроз у світі. По-друге, урочисто формально відкрити нову територію штаб-квартири НАТО, яку добудувала бельгійська компанія під гарантії уряду країни. По-третє, обговорити проблеми зростання світового тероризму, реальні атаки якого вже уразили демократичні суспільства євроатлантичної спільноти. А нещодавня трагедія в британському Манчестері, на жаль, лише додала актуальності розгляду цієї проблеми на брюссельській зустрічі.

У НАТО ЗРОЗУМІЛИ WHO IS PUTIN. НИНІ АЛЬЯНС ЗМУШЕНИЙ ПОСИЛЮВАТИ ВІЙСЬКОВУ ПРИСУТНІСТЬ НА СВОЇХ СХІДНИХ ФЛАНГАХ ТА В ЧОРНОМОРСЬКОМУ РЕГІОНІ

Під час цієї зустрічі також ішлося про збільшення оборонних бюджетів союзників та справедливе розділення фінансового тягаря в Альянсі, який і надалі тягнутимуть Сполучені Штати. Крім того, увагу було зосереджено на агресивній політиці Росії, яка ще з 2008 року почала руйнувати світовий безпековий порядок, порушувати суверенні кордони й міжнародне право.

Одним із реальних рішень «міні-саміту» стало офіційне приєднання НАТО до глобальної коаліції в боротьбі з ІДІЛ. Водночас НАТО не братиме участі в бойових операціях зі знищення ІДІЛ, а тільки розширить межі застосування в інтересах коаліції літаків дальнього радіолокаційного виявлення AWACS, надасть більше повітряних дозаправників та активізує обмін інформацією. Для виконання останнього пункту в складі штаб-квартири Альянсу буде створено новий розвідувальний підрозділ, який оброблятиме інформацію про терористичну діяльність і надаватиме її союзникам.

Ведучи мову про сучасні загрози, лідери НАТО включають тероризм і Росію в один перелік. Зокрема, президент США Дональд Трамп наголосив: «НАТО майбутнього повинно зосереджувати увагу на тероризмі та міграції так само, як на загрозах із боку Росії на східному й південному кордонах Альянсу».

Дональд Трамп і Єнс Столтенберг

Своєю чергою генсек НАТО Єнс Столтенберг, називаючи загрози, додав Росію до «компанії» тероризму, нестабільності й поширення ядерної зброї. Водночас у НАТО офіційно не називають Росію терористом або такою країною, що його спонсорує. Довести справжню сутність підступного агресора в Міжнародному суді ООН намагається поки що тільки Україна. Однак у НАТО зрозуміли, who is Putin.

Нині Альянс змушений посилювати військову присутність на своїх східних флангах, розгорнувши в країнах Балтії та Польщі чотири бойові тактичні групи. Обороноздатність він також посилює в Чорноморському регіоні. Проте допомога Україні в умовах російської агресії присутня під час розгляду всіх актуальних питань сьогодення та майбутнього НАТО.

З нагальних проблем щодо ситуації в Україні та російської агресії йшлося про імплементацію Мінських домовленостей, у перших лавах просування яких з боку Заходу стоїть Німеччина на чолі з канцлером Ангелою Меркель. Актуальне питання навколо «Мінська» — посилення санкцій Заходу проти Москви — порушили під час брифінгу зі Столтенбергом саме російські ЗМІ. І хоча НАТО за своїми договірними засадами та міжнародним правом не є організацією, уповноваженою здійснювати економічні обмежувальні заходи, генсек Альянсу зазначив, що союзники підтримують їх застосування.

9-10 липня Київ прийматиме виїзне засідання Північноатлантичної ради на чолі з генсеком НАТО Столтенбергом. Дипломати готують насичений порядок денний зустрічі союзників з одним із найбільших партнерів НАТО. Символічним приводом для візиту є відзначення 20-ї річниці підписання Хартії про особливе партнерство між Україною та НАТО. Сторони нині просувають виконання амбітної програми допомоги з боку Альянсу Україні, щоб держава стала демократичною, реформованою, здатною захистити себе від прямих воєнних і гібридних посягань Москви. Але й Україна сьогодні передає партнерам по НАТО досвід протистояння гібридним загрозам. Деякі його елементи в Альянсі знали тільки з підручників. На жаль, цей досвід здобуто кров'ю.

Андрій ЛАВРЕНЮК,
Брюссель

ФРАНЦІЯ МОЖЕ ПОСИЛИТИ САНКЦІЇ ПРОТИ РФ

Пробуючи свої сили на дипломатичній ниві, президент Франції Еммануель Макрон заявив, що в понеділок у нього відбулися дуже «відверті, прямі» переговори з російським президентом Володимиром Путіним. При цьому він закликав до співпраці в сирійському питанні і в боротьбі проти ІДІЛ, докладно обговорив ситуацію в Україні та різко розкритикував деякі російські ЗМІ, звинувативши їх у поширенні брехливої пропаганди.

Зокрема під час спільної з президентом РФ прес-конференції, що проводилася у Версальському палаці, президент Франції Еммануель Макрон зауважив, що в разі ескалації конфлікту на Донбасі Франція може посилити санкції проти Росії та охарактеризував роль Росії у конфлікті на Донбасі як «вторгнення». Окрім цього, він заявив про намір провести новий раунд переговорів у «нормандському форматі».

«Ми маємо намір провести новий раунд переговорів у «нормандському форматі» з Німеччиною і Україною, щоб мати повний аналіз ситуації. Також у межах «нормандського формату» ми повинні мати вичерпну доповідь Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ», — сказав Макрон, зауваживши, що покладається на «нормандський формат» та Мінський процес як на шляхи деескалації ситуації на Сході України, повідомляє Укрінформ.

При цьому експерти зауважують, що в сьогоднішніх умовах Парижу і Москві навряд чи доводиться розраховувати на взаємну довіру, адже поки Росія робить те, що вона робить в Україні і Сирії, існує небагато підстав для якихось спільних проектів або програм. Таку думку напередодні першої зустрічі президентів Франції та Росії висловив керівник програм Східної Європи, Росії і Центральної Азії Німецької ради з питань зовнішньої політики (DGAP), німецький політолог Штефан Майстер.

Сам Еммануель Макрон заявив, що під час виборчої кампанії «деякі так звані ЗМІ втручалися в її хід під впливом політичних інтересів». Зокрема він сказав, що російське державне телебачення RT та інформагентство Sputnik поширювали хибну інформацію. «RT і Sputnik не діяли як журналісти. Вони поводилися, як органи впливу і брехливої пропаганди», — наголосив він.

Не обійшлося під час цієї зустрічі й без конфузів. Цього разу президент Росії Володимир Путін назвав королеву Франції Анну, дочку київського князя Ярослава Мудрого, «русской». Він сказав про це після зустрічі з президентом Франції Еммануелем Макроном у Версалі під Парижем, де глави двох країн відкрили виставку до 300-річчя візиту російського царя Петра І до Франції.

При цьому експерти зауважують, що 1051 року Анна Ярославна, відома у світі як Анна Київська, дочка київського князя Ярослава Мудрого та шведської принцеси Інгігерди, вийшла заміж за Генріха І, короля Франції, і стала королевою. Сталося це майже за сто років до заснування селища Москви близько 1147 року.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

«ВЕЛИКА СІМКА»: КРЕМЛЬ МАЄ БУТИ ПОКАРАНИЙ ЗА АНЕКСІЮ КРИМУ ТА КОНФЛІКТ НА ДОНБАСІ

Важливою подією в розвитку ситуації у світі, що стосується інтересів України, став саміт «Великої сімки» на вищому рівні 25–27 травня цього року у м. Таорміна (острів Сицилія), Італія.

Учасники саміту обговорили найбільш важливі питання світового рівня в політичній, торговельно-економічній, екологічній та безпековій сферах, включаючи ситуацію довкола збройної агресії Росії проти України.

За результатами переговорів було прийнято спільне комюніке, яке містить зобов'язання сторін щодо посилення боротьби з тероризмом та підвищення відкритості міжнародної торгівлі. Крім того, висловлюється готовність ввести нові санкції проти Північної Кореї, якщо вона не припинить реалізацію своєї ракетно-ядерної програми, а також проти Росії — в разі подальшої відмови Москви від виконання Мінських домовленостей.

На переконання експертів Незалежного аналітичного центру геополітичних досліджень «Борисфен Інтел», лідери «Великої сімки» в такий спосіб відкрито поставили Росію в один ряд з іншими «країнами-ізгоями», зокрема з КНДР. У цьому плані найбільш показовою є оцінка політики Російської Федерації президентом США Дональдом Трампом, яка демонструє справжнє ставлення провідних країн світу до режиму Путіна. Так, за його словами, Росія має бути покарана за анексію Криму та провокування конфлікту на Донбасі. Водночас Д. Трамп підтвердив трансатлантичну єдність у питанні санкцій проти Росії та закликав інші країни примусити Москву до виконання Мінських домовленостей. При цьому було наголошено на неможливості відновлення формату G8 за участю Росії до зміни нею своєї політики.

БЕНЗИН — УКРАЇНСЬКИЙ, ЯКІСТЬ — НІМЕЦЬКА

КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ НПЗ, ЄДИНИЙ ДІЮЧИЙ У КРАЇНІ НАФТОПЕРЕРОБНИЙ ЗАВОД, РОЗПОЧАВ ВИПУСК МОТОРНОГО ПАЛЬНОГО КЛАСУ ЄВРО-5

Не лише фахівцям нафтопереробної галузі відомо, що бензин, вироблений у країні з імпортованої нафти, дешевший за імпортоване пальне щонайменше на 30%. Тому для країни, яка не видобуває в достатній кількості власної нафти, вигідніше імпортувати все ж таки сировину, ніж готове пальне. За умови, зрозуміло, якщо є виробничі потужності для її переробки. На жаль, упродовж останніх 12 років на ринку України домінує імпортний бензин

Якщо ще 2005 року Україна була нетто-експортером моторного пального, й у країні працювали шість нафтопереробних заводів — у Дрогобичі, Кременчуці, Лисичанську, Надвірній, Одесі та Херсоні, то на початок 2017-го. залишився лише Кременчуцький НПЗ (нині його потужність — 7,5 млн тонн на рік). Решта п'ять заводів закрито в період з серпня 2005-го по березень 2012-го. Вони не знайшли багатомільйонних інвестицій у технологічний розвиток, необхідний для виробництва сучасного пального.

Імпорт бензину — це приблизно 80% від потреби ринку. Більша частина імпорту припадає на поставки з країн СНД, а також з Литви, Румунії, Греції, Італії, а також Ізраїлю. Характерно, що за винятком Ізраїлю, пальне здебільшого виробляють із нафти російської марки Urals або казахстанських сортів, однак технологічні переваги дозволяють нафтопереробникам у цих країнах заробляти за рахунок українського споживача.

Залежність від імпорту пального почала особливо дошкуляти українцям, коли 2014 року швидко втратила вагу національна валюта. Імпортерам довелося в дедалі більших обсягах купувати долари на фінансування імпортних операцій.

Нестабільність в Україні також сприяла банкірам у підвищенні відсотків по кредитах, що тягарем лягали на плечі українського споживача. Дійшло до того, що навесні 2017 року різниця між ціною імпортних та вітчизняних бензинів на стелах київських АЗС сягала 5 гривень на літрі, а це 250–300 грн, якщо заправити повний бак.

З кінця 2014 року нафта у світі дешевшала, однак українські автомобілісти цього практично не відчули, бо на нашому ринку домінує імпортний бензин.

У час скрути та економічної кризи у країні склалося так, що мільйони українських автомобілістів ще й підтримують заводи Білорусі, Італії, Литви, Польщі, Румунії... Щороку мільярди гривень залишають кишені українців і конвертовані у долари поповнюють рахунки іноземних бізнесменів через втрату в Україні галузі, яка на кінець 1980-х була найбільшою в Європі після Росії.

Керівник Кременчуцького НПЗ Сергій Кошелюк

КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ НПЗ ВИРОБЛЯЄ ЗА СТАНДАРТОМ 5-ГО КЛАСУ НЕ ЛИШЕ БЕНЗИН А-95, АЛЕ Й А-92, ЯКОГО НЕМАЄ В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ КЛАСИФІКАЦІЇ

Чи можна на українському ринку зменшити залежність від імпорту моторного пального? Слід визнати, що багато хто вже поставив хрест на українській нафтопереробній галузі. Однак із цим ніколи не погоджувалися у Кременчуці. Перебудову виробництва тут розпочали ще наприкінці 2007 року і не зупиняються у своєму розвитку, тому й досі впевнено займають свою нішу на ринку. Нині НПЗ — цілком конкурентоспроможне підприємство. Воно має стабільних постачальників сирої нафти і модернізоване виробництво. І це дозволяє вітчизняному виробнику створювати реальну противагу імпортній залежності на вітчизняному ринку моторного пального.

Коли керівника Кременчуцького НПЗ Сергія Степановича Кошелюка запитують, яким за якістю є кременчуцький бензин у порівнянні з білоруським чи литовським, він чесно відповідає: «У нас бензин український, але німецької якості. Вас німецька якість влаштує?»

Для переходу на виробництво екологічно чистих бензинів стандарту Євро-5 кременчуцькі фахівці долучили таких всесвітньо відомих ліцензіарів, як німецькі BASF та Infineum, голландська Shell, французька Axens, а також ще низку спеціалізованих компаній з Австрії, Чехії тощо.

Спільними зусиллями з іноземцями на Кременчуцькому НПЗ побудовано установки з гідроочистки бензину каткрекінгу, гідроочистки газойлю каткрекінгу, депарафінізації газойлю каткрекінгу, систему блендінгу палива та додавання присадок, системи зливу насичених парафіном вуглеводів із залізничних вагонів, а також установку для короткоциклової абсорбції (КЦА) тощо.

До того ж було проведено модернізацію установки риформінгу, переобладнано установки первинної переробки нафти, кардинально переустатковано сучасним обладнанням заводські лабораторії, які постійно ведуть моніторинг якості бензинів, ДТ та інших видів продукції НПЗ.

Окрім роботи на українській сировині, НПЗ тепер працює з азербайджанською нафтою Azeri Light з прямою поставкою сировини до Кременчука. Цей процес був втілений у життя спільними зусиллями оператора українських нафтопроводів компанії «УкрТрансНафта» та фахівців Кременчуцького НПЗ. Запуск поставок відбувся в березні 2017 року.

Кременчуцький НПЗ уже налагодив виробництво сучасного пального класу Євро-5 і цього року планує збільшити його обсяг. За словами Сергія Кошелюка, виникла можливість переробити принаймні на 1 млн тонн сировини більше, ніж 2016 року, коли кременчуцький НПЗ переробив 2,2 млн тонн нафти. Потенціал для збільшення чималий — за потужності 7,5 млн тонн на рік оптимальним завантаженням НПЗ вважається близько 5 млн тонн на рік.

Кременчуцький НПЗ виробляє за стандартом 5-го класу не лише бензин А-95, але й А-92, якого немає в європейській класифікації, але його, наприклад, активно використовують у США й у великих обсягах постачають в Україну з Мозирського НПЗ Білорусі.

Багато для кого в Україні слово «європейська» стало синонімом сучасної якості, надійності та гарантій. Але все це йде з-за кордону. Першими у свою європейську силу повірили нафтопереробники Литви, а за ними й білоруси. Зрештою настав час і українцям повірити у свій європейський бензин, бо він того вартий.

Читачеві також слід знати, що нині на ринку деякі горе-комерсанти за допомогою «чудодійних» присадок перетворюють бензин А-92 стандарту Євро-5 на А-95. Різниця в ціні за літр одного та іншого на стелах дорівнює близько 5 грн, а вартість присадок, які в себе на нафтобазах та заправках численні «Василі Алібабайовичі» додають задля магічного перетворення А-92 на А-95, становить лише дві-три гривні на тонну (!!!).

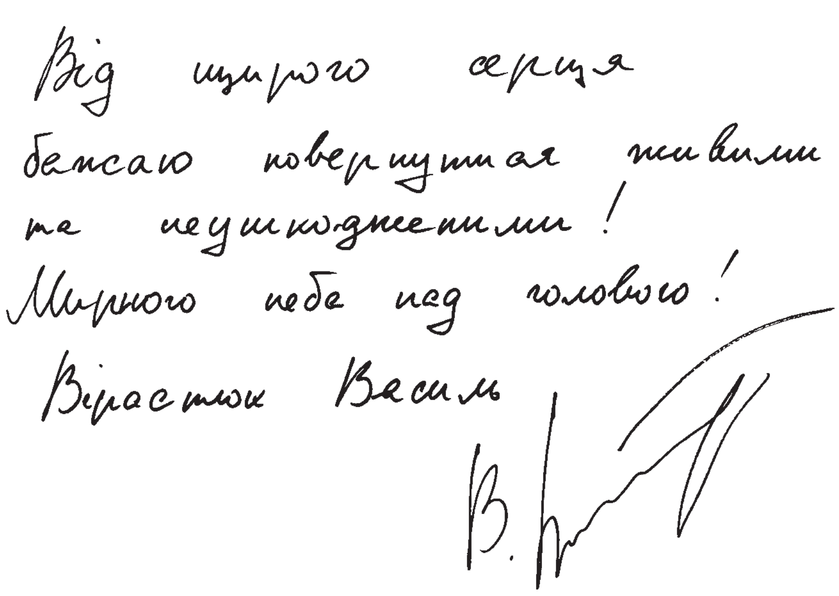
Однак компанія «УкрТатНафта», яка є оператором Кременчуцького НПЗ, цього року налагодила щільний контроль за якістю пального на всіх ділянках від НПЗ до пістолета на АЗС. Звичайно, абсолютно всіх «комбінаторів» відстежити неможливо, тож вашій інформації про порушення якості пального в компанії завжди будуть вдячні.

Володимир РУДЬКОВ

ВАСИЛЬ ВІРАСТЮК:

«НА ПЕРЕДОВІЙ ОРГАНІЗОВУВАВ ДЛЯ ВОЇНІВ БОГАТИРСЬКІ ТУРНІРИ І НАВІТЬ СПІВАВ...»

Василь Вірастюк — найсильніша людина планети. Світове визнання набув у 2004 та 2007 роках, а його команда чотири роки поспіль доводила, що українці — найсильніша нація світу. Якось він зумів протягнути п'ять трамвайних вагонів у понад 100 тонн більше ніж на 10 метрів, чим встановив рекорд, занесений до Книги рекордів Гіннеса. Нещодавно Василь взяв участь у зйомках фільму «Кіборги» про українських військових, які захищали аеропорт «Донецьк». А днями завітав до редакції нашої газети

— Як стають найсильнішими у світі?

— Я дуже люблю спорт. Це моє життя. Коли я пішов з легкої атлетики, 2000 року президент Федерації найсильніших атлетів запропонував мені виступити на змаганнях в Ялті. З цього все і почалося. Вже 2004 року на індивідуальному чемпіонаті світу на Багамах я виборов титул найсильнішої людини світу, було багато емоцій. Коли вже усвідомив, що переміг, то не знав, сміятись мені чи плакати, куди йти і кому зателефонувати. Такі відчуття переповнювали... А перемога 2007-го була ще більш неочікуваною, бо я їхав туди травмований, дуже нервував. Навіть не сподівався тоді потрапити на основні змагання.

Але я завжди вважав і досі вважаю, що я звичайна людина, така, як і решта. В мене нема ні водія, ні охоронця. Коли підходять підписати автограф, навіть якщо я поспішаю, роблю це залюбки.

— Як виникло бажання поїхати до району АТО?

— З військовими я здружився ще до початку війни на Сході, часто бував у гостях у прикордонників. Відвідував і західний кордон, і східний, крайні точки України. На Сході воювали спортсмени з нашої федерації. Зокрема Олександр Пономаренко, якого ми називаємо на змаганнях «Комбат». Рік тому з АТО повернувся чернівчанин Олександр Кочергін. Тепер він виступає з нами. Серед моїх друзів є й ті, хто отримав поранення під час бойових дій. Коли в моєму графіку є вільна хвилина, намагаюся вирватися до хлопців, аби підтримати їх. На жаль, це вдається не так часто, як хотілося б.

— Що найбільше вражає під час таких поїздок?

— Умови проживання людей, які воюють на передовій. Бойовики стоять буквально за 300 метрів від наших позицій. Відкрито на повний зріст ходять, коли починають «насипати», то ховаються, бо знають, що наші дадуть відповідь. А поки вони не планують стріляти — почуваються спокійно, бо наші, на відміну від них, не порушують Мінські домовленості.

Якось я відвідував друга з позивним «Едельвейс» у районі Мар'їнки. За півгодини після того, як ми поїхали, почав працювати снайпер. Невдовзі після мене потрапив під обстріл футбольний тренер Мирон Маркевич із колегами. Потім стало зрозуміло, що їх «здали» деякі місцеві, а ще й радіоефір прослухали. Про моє перебування там, як з'ясувалося трохи пізніше, чули навіть у Донецьку.

— Як вас зустрічають бійці?

— По-різному. Є люди активні, які тішаться приїзду. Є ті, кому не до вподоби наші візити, бо таких людей, як я, там називають туристами. Здебільшого, звісно, радіють, бо відбувається щось нове, хтось приїхав, щось розповів. Співаки їздять, щоб підтримати піснею. Коли ми їдемо до хлопців, то не з порожніми руками. Наприклад, зі Львова везли форму, амуніцію, футболки, різні подарунки.

Чутки про наш приїзд розходяться дуже швидко. Нас часто просять заїхати ще кудись. Ми не можемо відмовити людям, бо вони знають, що ти там десь у радіусі п'яти кілометрів від них знаходишся, і чекають. Наприклад, ми побували в танковій бригаді, щось привезли, а в іншу частину їдемо просто задля спілкування, чи навпаки. Тоді пригощають нас. Усім, що самі мають: тушонкою, консервованою рибою, салом тощо.

— Правда, що під час однієї з поїздок ви проводили змагання стронгменів серед бійців?

— Так. І це було дуже цікаво як для них, так і для мене. Ми їх попереджали заздалегідь, що приїдемо, але нічого зі знарядь із собою не привозили. Використовували все, що там було під руками. Хлопці перекидали колесо від КАМАЗа чи від «Урала», надягали лямку і тягнули БРДМ. Піднімали саморобну штангу, носили ящики з-під зарядів, мішки з піском. Те, що вони з захопленням це робили, є безсумнівним, стільки запалу і адреналіну було. Їх запалювало саме змагання і можливість проявити себе і перевірити свої сили. Звісно, не всі могли впоратися з деякими вправами. Там був хлопчик, який підійшов, спробував штангу взяти на груди і не зміг, хтось не міг нести ті мішки з піском, тож просто тягнув їх до фінішу по землі. Важливіше те, що вони виявили ініціативу й заявилися на ці змагання. Я радий, що ми їм привезли таку розрядку, адже на війні кожний день схожий на попередній.

— Кажуть, ви і співали для бійців?

— Було й таке, коли я загітував Віктора Андрієнка, і ми показували наш фільм «Іван Сила». З нами був Сашко Педан, Сашко Положинський та інші музиканти. Коли ми зібралися разом, було багато бійців і місцевого населення, почали співати, я приєднався. Це був експромт.

— Які поради можете дати хлопцям щодо підтримки хорошої фізичної форми, перебуваючи в АТО?

— Загалом можна займатися будь-де, головне, щоб дійсно було бажання і можливість для цього. Я бачив, що там хлопці самі роблять бруси і поперечини для тренувань. Я міг би дати таку пораду: прокинувшись уранці, зробіть 20 чи 30 разів піднімання на прес, повіджимайтеся від підлоги. Розумію, що не в усіх є можливість навіть поспати потрібні п'ять-шість годин, хлопці сплять в землянках, чергують на бойовій варті, тут важко щось додати. Я не там, не в їхній шкірі, тож не можу сказати, як вони почуваються і що відчувають, щоб радити займатися фізичною культурою. Найголовніше — перебувати в хорошому настрої і не занепадати духом. А скільки і як займатися — справа кожного.

— Ви брали участь у зйомці фільму «Кіборги». Які враження від знімального процесу?

— Дуже приємно було побувати на майданчику, де створюється фільм, який, без сумніву, увійде в історію українського кіновиробництва та в українську історію загалом. Вдалося відчути жах ситуацій, що виникали в терміналах аеропорту. На зйомки фільму про кіборгів я сам напросився. Написав режисеру Ахтему Сеїтаблаєву, він сказав, що буде радий бачити. Я познайомився там з акторами і з реальними кіборгами, які їх консультували. Декорації були настільки реалістичні, що було моторошно там перебувати, хоча всі розуміли, що це лише знімальний майданчик. Один із кіборгів, який був безпосередньо в терміналі під час оборони ДАПу, розповів, що коли вперше зайшов на знімальний майданчик, то інстинктивно притиснувся до колони, щоб сховатися від ворожих снайперів.

Розмову вела Ольга МОСЬОНДЗ

ПОЯВОЮ ПЕРШОГО ЕЛЕКТРИЧНОГО ТРАМВАЮ СВІТ ЗАВДЯЧУЄ УКРАЇНЦЕВІ

На мапі нашої столиці ви не знайдете ні вулиці, названої на його честь, ані пам'ятного знаку на його вшанування. Немає пам'ятника й на його батьківщині — на Полтавщині, утім є в білоруському Вітебську. Його скромна могила в Олешках (Цюрупинськ з 1928 по 2016 рік) — майже єдине нагадування співвітчизникам про видатного винахідника трамваю Федора Піроцького

25 лютого 1845 року у сім'ї штабс-лікаря, поміщика Лохвицького повіту Полтавської губернії Аполлона Піроцького народився син Федір. З діда-прадіда Піроцькі були вільними козаками або служили у війську. Тож не дивно, що 18-річний Федір навчався у спеціальних класах Костянтинівського кадетського військового училища в Санкт-Петербурзі. Через два роки юнкер Піроцький уже опановував науку в старшому класі Михайлівського артилерійського училища. А в серпні 1866 року був «випущений підпоручиком із призначенням у Київську фортечну артилерію».

На той час Київська фортеця будувалася вже понад тридцять років, і якщо для саперів тут була якась робота, то артилеристам ніде було навіть проводити стрільби. І Піроцький захопився електрикою. Цьому сприяла і дружба з випускником Миколаївського інженерного училища — видатним в майбутньому електротехніком та винахідником Павлом Яблочковим. Якось прогулюючись із ним від Арсеналу на Печерську до Контрактової площі на Подолі, Піроцький зауважив, що непогано було б запустити цим маршрутом карету з електричним мотором. «Електрику дадуть генератори, які обертатимуться від водяних млинів, — розмірковував Федір. — А від них — дротами до рейок, а там уже й до мотора близько».

Не знайшовши застосування своїм знанням у Києві, 1869 року Піроцький повернувся в училище до Петербурга, аби вивчати досвід фізиків та розпочати власні пошуки способів передачі гальванічного струму.

На початку 70-х років XIX століття він розробив проект передачі електроенергії через залізний дріт, закріплений телеграфними ізоляторами на дерев'яних стовпах, та двох машин змінного струму власної конструкції. А згодом завершив серію успішних дослідів на дільниці Сестрорецької залізниці завдовжки один кілометр. У цих дослідах одна рейка була прямим, друга зворотним (земляним) провідником. Приймачем енергії був електродвигун. Результати дослідів артилерист-винахідник опублікував у «Інженерному журналі» і розіслав його багатьом фізикам та електротехнікам.

Представник фірми «Сіменс» негайно відправив журнал своєму керівництву в Берлін. І незабаром на Берлінській промисловій виставці демонструвалася можливість передавання електроенергії по рейках для руху вагончиків — струм підводився по спеціальній середній рейці і двох бічних. 12 квітня 1880 року на першій у світі спеціалізованій електротехнічній виставці у Петербурзі Піроцький демонстрував свої проекти і зробив доповідь «Передача сили на будь-яку відстань з допомогою гальванічного струму (провідники — рейки і дріт)», також і для руху поїздів.

Федір Піроцький

Німецький підприємець Карл Сіменс старанно вивчив експонати Піроцького, скопіював схеми і поставив йому купу запитань. Через півроку в Берліні його старший брат Вернер Сіменс виступив із доповіддю «Динамоелектрична машина і застосування її на залізницях».

1 ЧЕРВНЯ 1892 РОКУ (125 РОКІВ ТОМУ!) ОЛЕКСАНДРІВСЬКИМ (ТЕПЕР ВОЛОДИМИРСЬКИЙ) УЗВОЗОМ ТА ОЛЕКСАНДРІВСЬКОЮ (ТЕПЕР САГАЙДАЧНОГО) ВУЛИЦЕЮ КИЄВА ПОЧАВ ВОЗИТИ ПАСАЖИРІВ ЕЛЕКТРИЧНИЙ ТРАМВАЙ

Піроцький на території Рождественського вагонного парку збудував електростанцію та переобладнав ділянку колії завдовжки 85 метрів, по якій 22 серпня 1880 року вперше у світі рушив електромоторний вагон трамвая. Показ успішно проводився до 16 вересня.

Зарясніли захоплені відгуки в газетах, про успіх писали науково-технічні журнали. Наступного року винахідник Піроцький демонструє схему свого винаходу на Паризькій міжнародній виставці. Здавалося, незабаром трамвай рухатиметься вулицями столиці імперії. Але на заваді стали підприємці, які вклали великі капітали в конку, котра ще не окупилася. На Заході ж протягом п'яти наступних років усі трамвайні лінії будували за схемою Піроцького, а вагони за його проектом.

Тим часом у Києві міська управа 1886 року оголосила конкурс на будівництво кінної залізниці. Переміг проект відомого інженера і підприємця німецького походження генерал-майора Аманда Струве. Рух кінною залізницею було відкрито лише через п'ять років. Вона пролягала вулицею Жандармською до Деміївки, а згодом цю лінію продовжили до початку Хрещатика. Однак на Київських горах не могли довго затриматися ні конка, ні паровий трамвай. На Олександрівський узвіз навіть шестеро коней не могли витягнути невеликий вагон із пасажирами.

Діставши у Київській думі дозвіл на будівництво замість конки трамвайної лінії на крутому Олександрівському узвозі, Аманд Струве у вересні 1891 року починає класти там рейки. А поблизу пам'ятника Магдебурзькому праву збудували електростанцію з двома генераторами. Будівництвом керував відомий інженер Василь Первенко. 1 червня 1892 року (125 років тому!) Олександрівським (тепер Володимирський) узвозом та Олександрівською (тепер Сагайдачного) вулицею Києва почав возити пасажирів електричний трамвай. Так лише через 12 років після винаходу Піроцького його творіння було реалізоване на його батьківщині — в Україні.

Згодом почався рух на багатьох похилих вулицях і крутих узвозах Києва, що спричинило справжнісінький трамвайний бум — за дев'ять років електричні трамваї пішли у 15 містах Російської імперії. У Москві трамвай пішов лише 1899 року, в Петербурзі — взимку 1895-го, але не вулицями, які й надалі «удобрювала» конка, а... по льоду між берегами Неви. Справжній трамвай вулицями Петербурга пішов лише 1907 року.

Крім трамвая, Федір Піроцький зробив багато винаходів у інших галузях — будівництві гідроелектростанцій, електричному освітленні, зв'язку та в суто військовій справі — артилерійській і ракетній техніці...

1888 року у чині полковника його відправляють у відставку з половинною пенсією, не давши п'ять з лишком місяців дослужити до 25-річного військового стажу, який гарантував би пенсію на рівні найбільшого окладу.

Як свідчать біографи винахідника, ображений і пригнічений Піроцький їде в Україну, в село Маслівка Олешківського повіту на Херсонщині. Там він мав маєтності, успадковані від дядька, очевидно, теж дворянина козацького походження. Та недовгим був спокій. Недоброзичливці відсудили безсумнівну спадщину, скориставшись типовим для російської бюрократії перекрученням українських прізвищ — у деяких документах Піроцький значився як Пероцький.

Винахідник змушений був покинути спадщину та перейти жити до готелю «Афіни» в Олешках. Відставному полковнику ледь вистачало пенсії на їжу та оплату номера в готелі, але він ще знаходив можливість купляти якісь прилади, препарати, аби проводити досліди.

28 лютого 1898 року Федора Піроцького знайшли мертвим. Газета «Юг» згодом опублікувала допис: «Жодних грошей при ньому не знайшли, і знайомі влаштували йому похорон у кредит, за рахунок описаного і пізніше проданого майна... На площі з молотка продавали різні старі речі, позначені в описі під номерами. Виторгували лише 65 рублів»...

Підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

ПАМ'ЯТНИК ПЕРШОМУ КИЇВСЬКОМУ ТРАМВАЮ

1992 року на Поштовій площі столиці на честь 100-річчя київського трамвая було встановлено пам'ятник. Його скульптор — Юрій Кисельов, архітектор — Володимир Собцов.

У листопаді 2011 року в рамках візиту принца Бельгії в Україну на пам'ятнику було прикріплено меморіальну табличку на згадку про внесок Бельгії в розвиток трамвайного господарства Києва. Як свідчать історичні факти, 1913 року в Києві існувало 20 трамвайних маршрутів, а весь трамвайний парк належав одній бельгійській компанії, яка вбачала в ньому лише джерело прибутку й практично нічого не робила для його розвитку. 1915 року міська влада заявила про своє право на викуп підприємства. Судова тяганина закінчилась не на користь бельгійців.

На початку 2012 року «бельгійська табличка» зникла з пам'ятника. На жаль, київська влада досі не спромоглася на виготовлення меморіальної дошки, на якій було б викарбувано імена винахідника трамвая Федора Піроцького та інженера Аманда Струве, котрі заслуговують на нашу пам'ять.

«БУДІВЕЛЬНИЙ» ДОСВІД ВІЙНИ

Своєрідним джек-потом у власній справі є й те, що люди, з якими ти працював раніше, теж пізнали війну, з ними легко знайти спільну мову та цікаво проводити робочий час. Наприклад, Роман Лащенко, колишній боєць однієї з мотопіхотних бригад, відновив роботу свого ремонтного комплексу

— Ми з дитинства знаємо один одного. Ремонтом почали займатися задовго до війни — з 2008 року. Робили все: від демонтажних робіт до дизайну інтер'єру квартир, офісів та бутиків. Щойно почалися бойові дії, пішли служити, але потрапили в різні підрозділи. Повернулися з війни й відновили власну справу.

МИ ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАЄМО ПРО СВОЮ РЕПУТАЦІЮ, БО ЯК БУДЕМО ПОВОДИТИСЯ, ТАК ЛЮДИ Й ДУМАТИМУТЬ ПРО ВСІХ ВЕТЕРАНІВ АТО

За цивільною спеціальністю Роман — столяр. Розповів, що навики працювати з деревиною неабияк допомогли на війні.

— Тепер я став спецом із будівництва бліндажів, адже там їх будував на «ура» (сміється). Це своєрідний «будівельний» досвід війни, але я радий, що не ухилявся, а здобув його. Підрозділ тільки створювали, тож із забезпеченням було тугувато. Тому доводилося все робити своїми руками.

Роман Лащенко

Сьогодні ремонтну бригаду укомплектовано винятково ветеранами АТО. Тут усе налагоджено, ось тільки останнім часом бракує клієнтів. Замовлень стало менше, адже поки хлопці воювали, клієнти стали працювати з іншими людьми. Але сім'ям загиблих побратимів вони роблять ремонт безкоштовно.

Під час роботи, настрій бойовий

— Здебільшого людям байдуже, що ми маємо досвід участі в бойових діях. Головне, щоб був результат. Ну а ми завжди пам'ятаємо про свою репутацію, бо як будемо поводитися, так люди й думатимуть про всіх ветеранів АТО. Тому ми тримаємо марку завжди й усюди.

Ярослава ЗОРІНА

ЗАЙВІ 5 ХВИЛИН ВРАНІШНЬОГО СНУ ДОПОМАГАТИМУТЬ НАШОМУ ВІЙСЬКУ

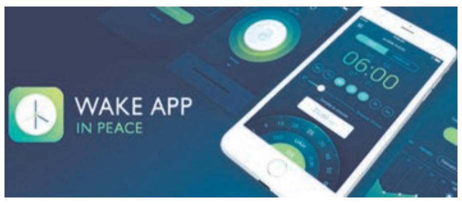

Волонтери і друзі фонду «Повернись живим»

Волонтери фонду «Повернись живим» розробили мобільний додаток Wake APP in peace у вигляді мобільного будильника, який дозволяє зручно і регулярно допомагати українській армії. За кожну додаткову хвилину сну з рахунку користувача списується на потреби армії встановлена заздалегідь сума.

— Налаштувати додаток досить просто: завантажити його у Google Play і App Store, зареєструвати свою банківську картку, налаштувати будильник на необхідну годину, виставити мелодію та суму за паузу, яку хочете заплатити, — розповідає автор ідеї додатку Артем Карелін. — А кожна пауза будильника надсилає гроші на потреби військових. Ви спите, а вони продовжують охороняти наш мирний сон. Зашифровані дані картки надійно захищені технологіями Visa та Mastercard згідно з найсуворішим сертифікатом безпеки PCI DSS Level 1.

Серед мелодій додатку є «Колискова», написана спеціально для цього проекту на слова українського поета, прозаїка і волонтера Сергія Жадана та виконана Олегом Кадановим з гурту «Лінія Маннергейма» і Сашею Кольцовою, фронтвумен гурту «Крихітка».

Вигляд мобільного додатку Wake APP in peace

— Специфіка проекту полягала в тому, що музикантам потрібно було створити «антибудильникову» пісню, яка б не будила, а заколисувала, — розповів Сергій Жадан. — Ця пісня — діалог людей, які тепер не разом, але вони чекають один на одного.

За словами Саші Кольцової, головним у цій пісні є те, що ти щоранку маєш пам'ятати, що твій спокійний сон охороняють люди, які щомиті дивляться в очі смерті.

— Я рада, що мій голос допоможе захистити життя та здоров'я наших військових, — каже Саша Кольцова. — Допомагаючи фонду «Повернись живим», я впевнена, що зібрані кошти будуть витрачені за призначенням і на передову будуть закуплені тепловізори, прилади нічного бачення, далекоміри, медзасоби та на інші необхідні речі.

Наталія ЯРМІЛКО

У ЛЬВОВІ УЧАСНИКИ АТО МОЖУТЬ ЖИТИ БЕЗОПЛАТНО

Тепер учасники АТО та члени їхніх сімей, які приїхали у Львів з інших міст, мають право на тимчасове безоплатне поселення. Центр надання послуг учасникам бойових дій підписав угоди з двома хостелами у Львові, які готові надавати вільні місця для поселення. Оплату вони отримуватимуть від центру, тож учасники АТО нічого не сплачуватимуть. Ці кошти центр отримав із бюджету міста.

— Від моменту, як запрацювала ця послуга, нею скористалися 75 осіб (учасників АТО та членів їхніх сімей) із різних міст України. Наприклад, днями ми поселили групу дітей учасників АТО, загиблих захисників та Героїв Небесної сотні з Івано-Франківщини. Вони приїжджали на дводенний тур з екскурсіями, — розповідають у центрі.

Послуга стала доступною завдяки внесеним змінам до Комплексної програми підтримки учасників антитерористичної операції та членів їхніх сімей міста Львова.

Гюзелія Латуха приїхала до Львова з Дніпропетровщини, щоб доглядати сина Олексія, який дістав серйозне поранення і потребував операції. Жінка спочатку поселилася за власні кошти в одному з готелів міста. Лікар, який робив операцію сину, порадив скористатися послугами хостелів.

— Фахівці центру дуже швидко зреагували, оформили всі документи і поселили мене в центрі міста. Я місяць доглядала за сином і жила там цілком безкоштовно. Сьогодні Олексій вже пересувається на візочку і навіть починає потроху пробувати ходити. Він ще лікується у Львові. І, можливо, влітку я знову приїду до нього, — каже мама пораненого бійця.

Хто має право на послугу?

Таке право мають учасники АТО та члени їхніх сімей, які приїхали в місто Львів для:

медичного обстеження за направленням медичного закладу; забезпечення догляду за постраждалими під час лікування/реабілітації; відвідування могили загиблого на Личаківському кладовищі; участі в урочистостях та інших заходах міста; одноденного гостьового візиту (постраждалим учасникам та членам сімей загиблих).

Куди звертатися для поселення?

Поселення відбувається у Львівському центрі надання послуг учасникам бойових дій на підставі заяви учасника бойових дій і членів його родини та за направленням до об'єкта готельного типу.

Які документи для цього потрібні?

Для тимчасового безоплатного проживання заявник подає в центр заяву. До заяви треба додати такі документи:

копію паспорта; копію посвідчення учасника бойових дій або копію посвідчення члена сім'ї загиблого; копію направлення в медичний заклад учасника бойових дій або членів його сім'ї; копію медичного документа, що підтверджує перебування учасника бойових дій на лікуванні або реабілітації.

На який термін здійснюється поселення?

Забезпечують тимчасовим безоплатним проживанням протягом такого часу:

для медичного обстеження за направленням медичного закладу — до двох діб. За потреби тривалішого обстеження термін проживання може бути продовжено, якщо є направлення, що підтверджено призначеною датою обстеження; для забезпечення догляду за постраждалими під час лікування/реабілітації — не більше як 14 діб; для відвідання могили загиблого на Личаківському кладовищі — протягом однієї доби; для участі в урочистостях та інших заходах міста — протягом однієї доби; для одноденного гостьового візиту (постраждалим учасникам АТО та членам сімей загиблих) — протягом однієї доби.

Ярослава ЗОРІНА

Інформація КЕВ м. Тернопіль про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати:

— для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Тернопіль

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення будівлі №3 в/м 10 під розміщення магазинів-складів	60,0	Львівська обл., м. Броди, вул. 22 Січня, 82	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Тернопіль, адреса: 46000, м. Тернопіль, вул. Галицька, 1

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийому документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Тернопіль за адресою: 46000, м.Тернопіль, вул. Галицька, 1.

Телефон для довідок: (0352) 52-52-74;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення будівлі інв. №2 військового містечка №11 площею 100,00 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Рибальська, 22.

Балансоутримувач: Київське КЕУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтована дата оцінки: 31.05.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за №699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 30 хв. 16 червня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Інформація квартирно-експлуатаційного відділу м. Чернівці про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 23 травня 2017 року

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністра оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за №699/27144, ухвалено рішення про визнання переможцем конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна: нежитлових вбудованих приміщень четвертого поверху (№№4–73, 4–75, 4–76, 4–77, 4–78) загальною площею 43,30 кв. м у будівлі (літ. А) Гарнізонного будинку офіцерів (інв. №4), військового містечка №101, розташованого за адресою: м. Чернівці, пл. Театральна, 6, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернівці, з метою подальшої передачі в оренду, **Товариство з обмеженою відповідальністю «Оцінка-Інформ».**

***

Макарівська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення №№1–71, 1–73, 1–74 та частина нежитлового приміщення №1–76 адміністративної будівлі КЕЧ інв. №26 військового містечка №6 загальною площею 45,6 кв.м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23.

Балансоутримувач: Макарівська квартирно експлуатаційна частина району (далі — Макарівська КЕЧ району).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтована дата оцінки: 31.05. 2017 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за №699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті, з позначкою «На конкурс», з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до Макарівської КЕЧ району не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено на 15 календарний день, починаючи з дня наступного за виходом цього оголошення о 10 год. 00 хв. за адресою: Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, каб №207, тел. для довідок (04132) 4-23-47. Документи надсилати поштою на адресу: 12265, Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок вул. Поштова, 23; Макарівська КЕЧ району.

Телефон для довідок: (093) 012-92-50, (04132) 4-23-47.

***

Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил оголошує конкурс на заміщення вакантних посад педагогічних працівників

Дата проведення конкурсу — 10 липня 2017 року

Термін подачі документів до участі в конкурсі — до 28 червня 2017 року.

Циклова комісія із загальноосвітніх та загальновійськових дисциплін:

Посада — викладач циклової комісії, працівник ЗСУ, оклад — 2768 грн.

Посада — викладач циклової комісії, працівник ЗСУ, оклад — 2768 грн.

Вимоги до кандидатів на посади.

Викладач циклової комісії:

здійснення педагогічної; науково-педагогічної діяльності.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: письмова заява із зазначенням повної назви посади та ОС; автобіографія друкована; копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова характеристика з останнього місця роботи; список наукових праць (винаходів), завірений заступником установи з наукової роботи; копія трудової книжки або послужного списку.

Документи надсилаються (подаються) на адресу:

61045, м. Харків, вул. Клочківська, 228, Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил, секретарю конкурсної комісії, з 9–00 до 11–00 та з 15–00 до 17–00.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Викладач кафедри теорії та організації фізичної підготовки факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади), ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

2. Завідувач кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 6160 грн.

3. Доцент кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (три посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

4. Старший викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (чотири посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

5. Викладач ВНЗ кафедри іноземних мов факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (дві посади та одна посада 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

6. Заступник начальника факультету з навчальної та наукової роботи — начальник навчальної частини факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1591–1688 грн.

7. Заступник начальника кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1513–1668 грн.

8. Викладач кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШПК — «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

9. Доцент кафедри автомобільної техніки факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (одна посада 0,5 ставки та одна посада 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

10. Доцент кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

11. Старший викладач ВНЗ кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення (одна посада 0,5 ставки та дві посади по 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5472 грн.

12. Викладач ВНЗ кафедри автотехнічного забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

13. Старший викладач ВНЗ кафедри електротехніки та систем ракетно-артилерійського озброєння факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

14. Професор кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5824 грн.

15. Старший викладач ВНЗ кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

16. Викладач ВНЗ кафедри інженерної механіки факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння (одна посада та три посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

17. Старший викладач ВНЗ кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

18. Викладач ВНЗ кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін (одна посада та одна посада 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

19. Професор кафедри фундаментальних наук, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5824 грн.

20. Старший викладач ВНЗ кафедри фундаментальних наук (дві посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 5136 грн.

21. Викладач ВНЗ кафедри фундаментальних наук (три посади), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад — 4464 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади заступника начальника факультету з навчальної та наукової роботи — начальника навчальної частини факультету: особи, які мають вчене звання та/або науковий ступінь за профілем діяльності факультету, оперативно-тактичний рівень військової освіти, досвід проходження військової служби на посадах наукових або науково-педагогічних працівників не менше трьох років.

Кваліфікаційні вимоги до посади начальника (завідувача) кафедри: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук, вчене звання професора (доцента), стаж науково-педагогічної роботи не менше п'яти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Кваліфікаційні вимоги до посади заступника начальника (завідувача) кафедри: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше трьох років; або особи, які мають вчене знання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь, стаж науково-педагогічної діяльності п'ять років; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше десяти років.

Кваліфікаційні вимоги до посади професора: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців); або особи, які мають вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше трьох років; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук та стаж науково-педагогічної діяльності п'ять років; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше десяти років.

Кваліфікаційні вимоги до посади доцента: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника) або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять, років; або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має не менше десяти років стажу науково-педагогічної роботи.

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який, має не менше п'яти років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»(для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службова характеристика; копії паспорта та трудової книжки (для працівників); завірена копія службової картки (для військовослужбовців); медична характеристика (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Термін подання документів — до 01.07.2017 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631-475.

Документи надсилаються на адресу: 65009, м. Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

КЕВ м. Мукачева оголошує про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 25 травня 2017 року.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого Наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 року № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за № 699/27144, ухвалено рішення щодо визнання переможця конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які були залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна:

— частина нежитлових приміщень поз. 5 і 9 та вбудованих приміщень 1,2,3,4 будівлі котельні № 24 літ. E^3 площею 84,53 кв.м та труби котельні № 24 заввишки 28 м за адресою: Закарпатська обл., м. Мукачево, військове містечко № 12, вул. І.Зріні, 153, що перебуває на балансі КЕВ м. Мукачева.

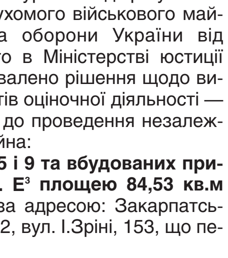
Переможцем конкурсу визнана фізична особа-підприємець Шастун С.Г. як учасник, що отримав найбільшу кількість балів відповідно Додатку 2 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності .

— частина нежитлового приміщення поз. 1–10 будівлі № 5 — їдальня, в т. ч. кінолекційний зал, військового містечка № 35 загальною площею 12 кв.м за адресою: с. Тисовець, вул. Акентєва, 11 Сколівського району Львівської області.

Переможцем конкурсу визнано Приватне підприємство «Експерт-центр», що отримав найбільшу кількість балів відповідно Додатку 2 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності.

ВІТАЄМО!

2 червня виповнюється 45 років **КОРШКУ Віктору Миколайовичу —** командиру інженерної бригади полковнику.

Шановний Вікторе Миколайовичу!

Сердечно вітаємо Вас із днем народження. Зичимо міцного здоров'я, родинного затишку та довгих років щасливого життя. Бажаємо вам прихильності долі та реалізації всіх задумів і починань.

Колективи військових частин А2738 та А3290

Нещодавно до Дня вишиванки понад 100 військовослужбовців Національного військово-медичного клінічного центру «Головного військового клінічного госпіталю» утворили тризуб

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29961 Замовлення 54486

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Андрій ЛИСЕНКО, Костянтин МАШОВЕЦЬ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004